

ИСТИНА - VERITAS

Издание
на Католическата
епископска
конференция в България

Ego sum via, et veritas, et vita? Jo 14,6

Брой 6 (1463)

София, юни 2012 г.

Цена 0.50 лв.

Сънчев дом в центъра на София

Без много шум - както обикновено - сестрите мисионерки на милосърдието на блажена Майка Тереза стегнаха свой дом в столицата и поканиха вярващите на освещаване на дома и параклиса на 12 май. Литургията в параклиса бе водена от монс. Стефан Манолов, генерален викарий на Софийско-Пловдивската епархия, в съслужение с отците капуцини Збигнев Тенча и Зигмунт Вантух, с кармилита отец Сречко Римац и с отец Благовест Вангелов от Католическата апостолическа екзархия. Гост на тържеството бе епископ Христо Пройков, председател на Епископската конференция

на Католическата църква в България.

В помещението на дома и на двора се събраха и много вярващи. В проповедта си монс. Стефан засегна и темата за Новата евангелизация, като посочи, че в днешно време светът не иска да разбира и приема онези, които следват Христос, дори е против тях, понеже спазват Неговото Слово и живеят по Неговите заповеди и по този начин са един вид упрек към гузната им съвест. И парадоксът е, че колкото по-малко компромиси правят християните, толкова по-трудно преживяват

[На стр. 5](#)

Седем години по-късно

Тайната на папа Ратцингер

Папа Бенедикт XVI ще се помни повече с проповедите си, отколкото с енциклиите и със своите смели жестове срещу течението. Както и в Мадрид - пред един милион млади хора и посрещ една лята буря....

Тези неща никой не ги каза сред камарата подаръци за седмата годишнина от понтификата на Бенедикт XVI. А елементът, който най-добре разкри дълбокия смисъл на неговия понтификат, беше една гръмотевична буря.

Гореща нощ в Мадрид през август 2011 г. Пред папата - един милион млади хора на средна възраст 22 години, всички непознати. Изведнък вихрушка, вода, светкавици, вятър от всички страни, а подслон няма. Хвърчат осветителни тела, летят скъсано билбордове, дори папата е напокрен от дъждъа. Но остава

на своето място пред момчетата и момичетата, изненадани от извънсценарийното събитие от небето.

Когато дъждът спира, папата се отклонява от написаната реч, обръща се към младежите с кратки думи. Кани ги да гледат не него, а Иисус - този Иисус, Който говори жив и присъстващ в осветената хости на олтара. И коленичи в тихо обожаване. Същото се случва и в пространството пред него. Всички коленичат върху мократа земя. В пълна тишина. За близо половин час.

Мадрид не бе първото място, където папа Бенедикт XVI коленичи пред Светата хости в продължително мълчание. Така направи и в Къолн през 2005 г., току-що избран за папа, по време на нощното бдение с безброй млади хора, за

[На стр. 6](#)

Поклонение пред Евхаристията -
Херонимо Хасинто де Еспиноса, ок. 1650 г.

Покрован

Място, където духът побеждава физическото

Малкото селце Покрован, разположено в Източните Родопи, е едно от местата, където „Каритас“ - София, повече от 10 години развива милосърдната си дейност. Там ние подкрепяме възрастните и самотните хора да преодолеят изолацията чрез нашия дневен център, в който пригответе и сервираме храна, където осигуряваме и възможности за социални контакти, като организираме срещи и празненства. Екипът ни от готвач и двама асистенти организира живота в центъра и ежедневно осигурява храна на 35 ду-

ши. За трудно подвижните сме осигурили и автомобил, за да могат да дойдат до центъра. Освен топлия обяд бабите и дядовците намират тук в лицето на нашите сътрудници приятели и приятна компания, а също и помощ в домакинската работа. Осигуряваме и присъствие на лекар в селото два пъти в седмицата.

През април ръководството на „Каритас“ - София, членовете на управителния съвет и изпълнителният директор посетиха Покрован с цел да се

[На стр. 4](#)

Сестра
Мариана
Караколева

Обич за обич

Вечерта на 25 април в храм „Свети Йосиф“ в Пловдив беше особено оживено. Случващо се нещо странно като събитие, защото подобно едва ли е ставало тук. Пловдив се сбогуваше със сестра Мариана Караколева. Когато човек е млад, нормално е предимно млади хора да го изпратят в неговия път в живота; когато човек е в напреднала възраст, нормално е предимно негови връстници - доколкото ги има - да го изпратят. В случая храм „Свети Йосиф“ се оказа тесен да побере от най-малките до най-възрастните. Преди литургията стари приятели и сътрудници на сестра Мариана изпълниха музикален концерт. Някой дори попита - това на CD ли е или на живо? Всичко беше на живо. И литургията, отслужена от 10 свещеници и председателствана от отец Младен Плачков; и това, че той я нарече

Моето свещенство и непознатата

Епископ Фон Кетелер и молитвата на обикновената сестра от обора

Известният „социален епископ“ Вилхелм Емануел фон Кетелер (1811-1877), водеща личност сред немските епископи от XIX век и един от основателите на католическото социално учение в Германия, дължи призванието си на молитвата и жертвата на една обикновена монахиня.

През 1869 г. епископът на една немска епархия прекарвал една вечер заедно със своя

гост, епископа на Майнц монсеньор Кетелер. В хода на разговора диоцезалният епископ заговорил за изключително благодатното дело на своя гост. Но епископ Кетелер обяснил на домакина следното:

- Всичко, което съм получил с Божията помощ, дължа на молитвата и жертвата на един непознат за мен човек. Само толкова мога да кажа. Знам, че някой е пожертвал на Бог целия

си живот заради мен и че благодарение на тази жертва изобщо съм станал свещеник.

После продължил:

- Първоначално не смятах да ставам свещеник. Положих държавния си изпит по правни науки и мислех само за това как по-скоро да напредна, да заема важно място в света и да се сдобия със слава, авторитет и пари. Едно необичайно събитие ме отклони от този път и насо-

чи живота ми по друга линия.

Една вечер бях сам в стаята, предаден на моите egoистични мечти и планове за бъдещето. Не знам какво е станало. Дали бях буден, или спях, дали гледах, или сънувах... Но знам едно: това, което видях, доведе до прелом в моя живот. Видях съвсем ясно и точно как Христос застана над мен в облак от

[На стр. 7](#)

[На стр. 2](#)

Гражданинът християнин

Формационен семинар на тема „Гражданската отговорност, основана върху християнската вяра“ се проведе в Хисар от 28 до 30 април. Това е трети пореден форум, организиран от Католическа дейност (КД), и в него взеха участие 53-ма делегати от Софийско-Пловдивската епархия, Апостолическата екзархия и Никополски диоцез.

Три основни беседи приближиха участниците до проблематиката. Лектори бяха генералният викарий на Софийско-Пловдивската епархия монс. Стефан Манолов и Барбара Пандолфи - доцент по богословие в Института по религиозни науки в Пиза.

В изложението си монс. Стефан Манолов изтъква, че за християните ангажирането в обществения живот е сигурен и решаващ израз на християнската загриженост за другите. Така общественото съжителство придобива своя смисъл, основавайки се върху приятелство и братство, които от своя страна са неразрывно свързани със свободата и равенството. Съжителството в мрежа от взаимоотношения, чрез която са свързани инвидидите, семействата и социалните групи, създава взаимовръзки на сре-

ща, на общуване и на обмяна и подсигурява един по-добър живот. Подчертано бе, че в самите недра на обществото, на света, християните трябва да светят със своите добродетели като светила в тъмнината, още повече днес, когато обществената среда - отдалечавайки се от вярата и от християнския морал - се нуждае от нов житейски стил и нова евангелизация.

В света християнинът е гражданин в пълния смисъл на думата: той е носител на всички граждански права и задължения и е натоварен с отговорността, присъщи на другите граждани. А всичко това го обвързва да участва и да се ангажира в изграждането на едно устойчиво общество, което да бъде по-справедливо и по-приятно място за живеещите. В своите две беседи Барбара Пандолфи насочи вниманието си върху християнинът, който е последовател на Христос въпреки света, но вътрешната защото той е мястото на човечеството на Бог. Подчертано бе, че само във времето на нашия живот можем да живеем по подобие на Христос човешкия живот. Това е мястото, където се проявява и среща Бог - този Бог

Троица, Който разкрива своя план за спасение, изпращайки Сина да сподели докрай нашето човешко положение. Второто й размишление в контекста на общата тема бе насочено към молитвата - за това откъде се ражда и как ни помага да живеем като християни нашата отговорност в света. Беседите бяха следвани от работа по групи и обобщения. В програмата бе включено и представяне на КД, молитвена и празнична вечер. Отец Петко Вълов и отец Милко Топалски бяха проповедници по време на литургиите, предстоятелствани от монс. Стефан Манолов в черквата „Пресвето семейство от Назарет“ в Хисар.

Тазгодишното издание на семинара е естествено продължение на предходните два: през 2010 г. с тема „Младежи - евангелизатори на младежи“ и през 2011 г. с мото „Трудът и учението - средства за освещаване“. Избраните теми за семинарите задават доктриналната им рамка, докато мотото е духът, който ги изпълва, и в този смисъл мотото тази година „За да прекарваме тих и мирен живот в пълно благочестие и чистота“ (1 Тим. 2, 2) говори за общест-

во, изградено върху гражданска отговорност, основаваща се на християнската вяра, която носи като ефект именно прекарване на тих и мирен живот в благочестие и чистота, както казва първото послание до Тимотей. Разяснявайки спецификата на избрания тематичен акцент за 2012 г., монс. Стефан Манолов подчертава, че той не е толкова свързан с вярата, която живеем в литургическите общности, тъй като е необходимо да осъзнаме, че вярата и християнският морал са пряко свързани с живота на човека въобще. В този смисъл задачата е да бъдат съчетани вярата, живяна в църковната общност, и животът, който християнинът има в средата си. Вярата трябва да мотивира живота, включително и обществения. Християнинът трябва да поеме отговорността и свободата на божие чедо и отговорността в обществото, защото вярва в християнските принципи.

В третия формационен семинар се включиха и нови участници, но голяма част от слушателите бяха вече участвали в предишните семинари, като с това се цели последователност и натрупване на знанията.

Жана СТОЕВА

От стр. 1

че „твърдоглава“ в упорството ѝ всичко да бъде така, както трябва, защото иначе не би постигнала нищо; и това, че след като бе разменен знакът на мира, сестра Мариана се обърна към всички и поиска прошка за всичко, с което ни е наскърбила; и това, че дълго, дълго време след литургията хората се сбогуваха с плач...

Бяха дошли и нейни съсестри: с. Тереза Армуе - провинциална настоятелка на Франция и Мавритания, с. Алберта Стефану - провинциална настоятелка на Гърция, Кипър и България; с. Луиза Варталити - настоятелка на общността в Белене; с. Ана-Гlorия Дерас - Белене; с. Екатерина Будур - Белене...

Събитието беше странно, защото всички казвахме сбогом, знаейки, че ще бъде трудно да я видим тук, в България, или да

На стр. 3

Обич за обич

Сестра Мариана Караколева е българска католическа монахиня от Обществото на сестрите на свети Йосиф на Явленето, емблематична фигура на франкофонията и религиозната толерантност по време на комунистическия режим в България. Родена е на 18 ноември 1926 г. в Пловдив.

Сестра Мариана Караколева е преследвана още като млада от един комунистически режим, твърдо решен да установи властта си в българското общество, като използва систематични репресии срещу религиозните конгрегации и по-специално срещу тези с чуждестранни представители. Тя е член на католическата общност „Свети Йосиф“ и бяга от България във Франция през 1948 г., след като баща ѝ е екзекутиран от режима заради идеите си, определени като враждебни. Там тя учи в католически колеж и след това става монахиня.

През 1979 г. въпреки наложената атеистична идеология сестра Мариана се завръща в България при семейството си - за да „споделя трудностите със своите съотечественици“. Тъй

като властите ѝ забраняват да върши открыто своята религиозна мисия, сестра Мариана става работничка в кооперативно предприятие.

Изването на демокрацията през 1989 г. позволява на сестра Мариана отворено да се представя като монахиня и да афишира своята католическа вяра. От 1994 г. тя ръководи френската детска градина „Свети Йосиф“ в Пловдив - една от двете изцяло франкофонски детски градини в България. Сестра Мариана е също така създател на фондация „Свети Йосиф“, имаща за цел да обучава на френски език деца в неравностойно положение.

На 20 януари 2009 г. в Етнографския музей в Пловдив посланикът на Франция в България Негово превъзходителство Етиен дьо Понсен връчи най-високото френско отличие „Кавалер на Почетния легион“ - чрез указ на президента на Френската република Никола Саркози - на сестра Мариана Караколева. Отличието е установено на 19 май 1802 г. от Наполеон Бонапарт. То възнаграждава високите заслуги - военни или цивилни - в името на нацията.

И-V

Да продължим мисията ѝ...

Думи на сестра Тереза Армуе, провинциална настоятелка

Със заминаването на сестра Мариана Обществото на сестрите на свети Йосиф на Явленето напускат за втори път Пловдив.

Сестрите на свети Йосиф на Явление пристигат в Пловдив през 1866 г., т.e. имат почти 150 години присъствие. През всички тези години те се посвещават на българския народ чрез обучение, вероучение и помощ към всички нуждаещи се.

Войната и промяната на политическия режим ги задължават да напуснат спешно страната. Сестрите обичаха много България! Като млада сестра лично аз се запознах с много сестри, които са работили в България и които плачеха, когато разказваха за хората от тази прекрасна страна.

През 1979 г. сестра Мариана е искала от своите настоятелки да се върне в страната си, за да живее със и като своите сънародници, за да може, колкото е възможно, да им помага в онези време-

на. Далеч от религиозното си семейство, което много обича, с крехко здраве, едва ли много хора знаят какво е преживяла, за да може да изкарва прехраната си. Независимо от това тя е поддържала и укрепвала във вярата и християнския живот всички, които е познавала и срещала в трудните времена на тогавашния режим.

Днес сестра Мариана е на 84 г. и желае да продължи живота си заедно със съсестрите си от конгрегацията.

Много ни се иска да имаме възможността да изплатим млади сестри, които да продължат мисията в Пловдив, но уви, почти нямаме звания в Европа.

Всички знаем, че идва момент в живота, когато трябва да предадем факела на други, които да продължат напред...

Доверявайки се на Бог и със силна вяра в Него, на Когото е посветила целия си живот и който ѝ казва отново: „Излез из отечеството си и из рода си, та дойди в земята, която ще ти покажа“, сестра Мариана заминава за Франция - в общност,

която познава, и ще живее заедно с още 10 сестри. Разбираме и знаем, че ѝ е много тежко, на нас също, но приема с вяра промяната и този нов етап в живота си.

Знаем че вие - семейство, вие - свещеници, монаси и монахини, вие - всички, които я обкръжавате сега, съжалявате много. Най-хубавият начин да ѝ покажете вашата обич и приятелство е да продължите вие самите мисията, която тя е вършила през тези години: да бъдете внимателни към всеки човек, особено към най-малките, изоставените, бедните; да ги приветствате с усмивка дори когато нещата не вървят, с ентузиазъм, постоянно и грижа и с желание да обучите Бог и да го възвествявате и на другите.

Това, което вие обучате в нея и последвате в бъдеще, ще покаже, че присъствието ѝ във вашия живот не е било направно, а плодовито!

Бог да благослови сестра Мариана и всеки от вас!

Сестра Тереза АРМУЕ, провинциална настоятелка на Франция и Мавритания

ИСТИНА
VERITAS

2

Брой 6 (1463)
юни 2012 г.

Даровете на Свети Дух

Om str. 1

прочее, на Твоя раб разумно сърце, за да съди Твоя народ и да различава що е добро и що е зло“ (III Цар. 3,9). Библейската мъдрост е както религиозна, така и с практическа насоченост, изразена най-ясно в Притчи Соломонови, вкоренена в светия страх от Господа (Йов. 28, 28). „Начало на мъдростта е страхът Господен; само глупци презират мъдрост и поука“ (Пр. 1, 7). Безумият отхвърля принципа на живот в „страх от Господа“, което означава да отхвърлиш знанието за Бог и Неговия закон. Мъдростта - като основно средство за живот - започва със страх от Бог и води към Неговото познаване. „Начало на мъдростта е страхът Господен, и познаването Светаго е разум“ (Пр. 9, 10), т.e. онези, които предпочитат да живеят според наставленията в Притчи, не само ще живеят в безопасност, но и ще познаят сmania Бог.

Отделена от Божието откровение, мъдростта става пътска и суетна: „Не обезуми ли Бог мъдростта на тоя свят?“ (1 Кор. 1, 20). Такава мъдрост, основана на интуиция и опит - без откровението - е ограничена. Несъзнаването на тази ограниченост носи библейско осъждане на тези, които се опитват да разглеждат и решават духовни въпроси посредством човешка мъдрост. Истински мъдри са онези, на които Бог по благодат е дал мъдрост. Такава мъдрост притежава авторът на Еклесиаст - човек с изключителна мъдрост и проницателност, който въпреки това признава, че има неща, които не могат да се разберат от човека: „Както не знаеш пътищата на вяръта, нито как се образуват кости в уробата на трудна жена, тъй не можеш да узнаеш и делата на Бога, Който върши всичко“ (Екл. 11, 5). И затова Проповедникът казва: „Бой се от Бога и пази Неговите заповеди, защото в това се заключава всичко за човека“ (Екл. 12,13).

На Своите ученици Иисус Христос обеща да даде така-

На стр. 4

ИСТИНА - VERITAS

продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Католическа църква
в България
1606 София,
ул. „Люлин планина“ № 7
Директор
свещеник Благовест
Вангелов
Тел. 952-29-59
E-mail: Istina-v@techno-link.com
Пегактор Марио Георгиев
ISSN 0861-6450

Англия. Всекидневникът „Дейли мейл“ публикува любопитната информация, че бившата приятелка на сегашния английски премиер Дейвид Камерън - Лаура Адshed, е станала католическа монахиня. Двамата се разделят през 1995 г. Лаура започва работа в Ню Йорк като агент на рекламина компания. Честите пътувания и самотата я съкрушават, пристрастява се към алкохола и дрогата. В една кошмарна нощ тя чува тайнствен глас: „Иди на черква!“ Лаура разказва: „Сутринта влязох в черквата, запалих свещ и измолих почти забравената молитва. Изведнък пред очите ми изникна видение на познат манастир. Разказах всичко това на игуменката и тя ме прие много радушно. Започнах щастлив богопосветен живот.“ Лаура дава вечни обети и става монахиня с името сестра Мери Джон. В манастира „Реджина Лаудис“ в гр. Витлем (САЩ) служат 46 монахини, които преподават и възпитават деца и младежи. Те работят в областта на здравеопазването и социалната дейност. В този манастир е и филмовата звезда и бивша партньорка на Елвис Пресли д-р Долорес Харт (за която пишахме преди няколко брои - б. р.). Премиерът Дейвид Камерън е католик и има четири деца.

+ + + На Великден към Католическата църква са преминали 2920 англичани с енорийските си свещеници, които ще изпълняват досегашните религиозни ритуали в лоното на Католическата църква.

+ + + За олимпийските игри в Лондон са осигурили 193 духовници, които ще живеят в отделна сграда на Олимпийското село. Те ще обслужват пет религиозни вероизповедания - християни, мюсюлмани, евреи, индуисти и будисти. Духовниците няма да носят религиозни символи, а само идентификационни карти с надпис „Faith“ (Вяра) върху глобус и запазения знак на олимпийските игри.

+ + + Англиканските енории, които преминават в Католическата църква заедно със своите свещеници, са лишиени от помощите и привилегиите от страна на Англиканска църква. Папа Бенедикт XVI е изпратил на една такава енория от 1300 миляни и 60 свещеници помощ от 190 хиляди евро. Енориите и епархиите, преминали към Католическата църква, започват да събират собствени средства за издръжката си.

Ирландия. През юни в столицата Дъблин се провежда световният евхаристичен конгрес, който се свиква през четири години.

+ + + През май 2011 г. ирландска телевизия обвини католически свещеник Кевин Рейнолдс, че е изнасилил девойка в Кения и се е гаврил с дете. По време на съдебен процес, разглеждащ случая, тези обвинения се оказали неверни и съдът е осъдили телевизията да заплати 200 хиляди евро обезщетение на невинния свещеник.

Китай. Стана традиция всяка година на Великден да се извършват масови кръщавания. Тази година само в епархиите на Хонконг са кръстени над 30 хиляди католици, като три четвърти от тях са над 25 години. В Хонконг живеят над 520 хи-

ляди католици, като една четвърт от тях не са китайци. В ткашната католическа семинария се обучават 1500 семинаристи.

Германия. През 2011 г. Католическата църква е получила във вид на данък от католиците в страната над 5 милиарда евро.

+ + + В Бон се е състояло общо събрание на настоятелите на монашеските конгрегации под мотото „Божието слово и задачите на конгрегациите“. На него са присъствали над 200 настоятели на монахини и монаси. Обсъждани са били актуалните предизвикателства и задачи в социално-каритативните дейности, в образование, в душепастирството. Взели са участие и папският нунций в Германия архиепископ Жан-Клод Перисе, епископът на Бон Феликс Ген и президентът на германските католици Алоис Глюк. Днес в страната служат над 20 хиляди монахини и над 5 хиляди монаси.

+ + + Епископската конференция на Католическата църква в Германия реши от 5 до 9 юни 2013 г. в Кьолн да се проведе първият национален евхаристичен конгрес под мотото „Господи, кого да следваме?“. През 2013 г. евхаристичният конгрес ще бъде най-голямото събитие в страната и празник на основното тайнство на Католическата църква - Евхаристията.

Украйна. Епископите на Украйнската православна църква, на Католическата църква от източн обред, на Римокатолическата църква и на различните Евангелски църви са апелирали към украинския президент Виктор Янукович да освободи от затвора бившия премиер Юлия Тимошенко. Към призыва не са се присъединили епископите на Украинската православна църква, подчинена още на Московската патриаршия.

+ + + Католическата църква от източн обред в Украйна разполага с 3700 енории и 2545 свещеници, от които 32 са чужденци. Тя ръководи 16 училища. А Католическата църква от западен обред обхваща 918 енории и 608 свещеници, от които 272 са чужденци; тя ръководи осем училища и 518 неделни училища. Общо католиците в страната са 9 милиона.

Филипините. По последни статистически данни от 90-милионното население над 75 милиона са католици и така страната се нарежда на четвърто място в света по брой на католици - след Бразилия със 150 милиона, Мексико - 102, и САЩ - с 80 милиона католици.

Саудитска Арабия. Епископ Пол Хондерс - отговорен за католиците в Арабския полуостров, изнася следните данни за броя им на полуострова: в Йемен (24 милиона) - над 5 хиляди са католици; в Саудитска Арабия (26 млн.) - над 2 милиона; в Оман (2.7 млн.) - над 80 хиляди; в Обединените арабски емирства (8 млн.) - над 500 хиляди; в Катар (1.7 млн.) - над 300 хиляди; в Бахрейн (610 хиляди) - над 60 хиляди; в Кувейт (3.5 млн.) - над 400 хиляди. Според епископа много католици - специалисти на работа в тези страни, приемат със семействата си гражданството на съответната държава. Но и хиляди млади араби приемат католическата вяра.

Куба. Кубинската организация за човешки и религиозни права и свободи съобщава, че един месец след посещението на папата в Куба отново се увеличават арестите на дисиденти. Само през април са аресту-

Поклоннически бум във Фатима

Стотици хиляди поклонници се стекоха тази година във Фатима по случай 13 май - празника на Марииното светилище. Честванията се провеждаха под наслов „Ето слугинята Господня“ и бяха по-специални, тъй като тази година се навършват 95 години от първото явление на Божията майка на трите овчарчета от Фатима. Папа Бенедикт XVI изпрати по този повод като свой специален представител кардинал Джанфранко Равази - председател на Папския съвет по културните въпроси. В проповедта си кардиналът призовава вярващите да окажат помощ на най-пострадалите от днешната икономическа криза. „Нека не се страхуваме да изцапаме ръцете си, за да помогнем на страдащите по тази земя! За какво са ни чистите ръце, ако ще си ги държим в джоба?!“, възклика йерархът. По време на специална пресконференция кардинал Равази подчертава специалното значение на светилището във Фатима за съвременната култура, в това число и богатото наследство на европейското християнство, като отбеляза също така, че предстои информатиката скоро да се превърне в „новата граматика“ на вярата.

Тази година светилището на Божията майка във Фатима бе посетено от небивал брой

поклонници - над 300 хиляди души, което е повече дори от времето, когато тук бе папа Бенедикт XVI (преди две години). Вероятно за това е способстввало и доброто време, както и фактът, че дните на честванията около 12 и 13 май съвпаднаха с неработните дни в края на седмицата.

Големият брой поклонници се оказа изненада както за служителите в светилището, така и за службите за безопасност. В дните около празненствата е употребено рекордно количество свещи - само в навечерието на тържество то, т.е. до 21 ч. на 12 май са били запалени 19 тона свещи. Възникнали са и някои проблеми. Например не са достигнали местата в безплатните обаждия за поклонниците пешеходци, а местата са 1700. В тези обаждия освен покрив над главата може да се получи скромна храна и да се вземе душ. Тази година през Фатима са преминали общо 90 пешеходни поклоннически групи от Португалия и от още 22 страни.

Рекорд поставиха и поклонниците с автомобили. Колите задръстиха преминаващата около Фатима магистрала A1, тъй като определените за целта паркоместа много бързо бяха заети.

По www.catholic-news.bg

за Микеланджело“ (1974) на италианския режисьор Роберто Роселини (1906-1977) и „Микеланджело - ад и възторг“ (1965) на британския режисьор Карол Рийд (1906-1976). Докладчици

на конференцията са директорът на ватиканските музеи Антонио Паолучи и италианският кинокритик Марко Ванели. В не посредствена близост до мястото на конференцията е една от най-известните творби на Ренесанса - таванните фрески на Сикстинската капела.

+ + + Седем години след смъртта на папа Йоан-Павел II (1978-2005) шансовете за провъзгласяването му за светец са по-блиски и не са нужни повече проверки за живота и дела та му. Необходимо е само едно чудо чрез неговото застъпничество, извършено след канонизирането му за блажен, е заявил пред Радио Ватикан адвокатът по процедурата Славомир Одер.

+ + + Папа Бенедикт XVI е приел албанския президент Бамир Топи на частна аудиенция. В 20-минутен разговор са били обсъдени различни въпроси, като президентът Топи е помолил Светия отец да съдейства за приемането на Албания в Европа. Бамир Топи е изказал

и голямата благодарност на албанския народ за помощта на Католическата църква за Албания. От 4-милионното население на страната над 600 хиляди са католици.

+ + + След кратко прекъсване на дипломатическите отношения между Светия престол и Ирландия папата е приел новия посланик на Ирландия Дейвид Кони (58), който му е връчил акредитивните си писма.

+ + + На генерална аудиенция папа Бенедикт XVI е възпоменал Йоан-Павел II по случай една година от провъзгласяването му за блажен. Пред многобройната полска делегация той е заявил: „Своя живот, своето учение и любовта си към родината той ви завеща като скъпо наследство!“

+ + + С писмо до президента на Куба Раул Кастро, цитирано от Радио Ватикан, папа Бенедикт XVI приканва целия кубински народ да върви по пътя на свободата, солидарността и единението. Той благодари на кубинския народ за сърдечно посрещане. Цялото писмо е публикувано и от в. „Гранма“ - официоз на Кубинската комунистическа партия.

Рубриката води
Петър КОЧУМОВ

Обич за обич

От стр. 2

я посетим във Франция. Тъжно, но и с надежда... Такъв е Божият план... Но тя ще остане с нас. Сестра Мариана благодаря на всички, които са я подкрепили, и каза, че макар да е живяла сама, никога не се е

чувствала самотна през цялото това време.

И хората търпеливо стояха на

опашка, за да се сбогуват с нея.

Всеки поднасяше по нещо, но

най-многото, което получи, бе

обич - отговор на нейната.

Отец Благовест ВАНГЕЛОВ

MayFeelings - международна

молитвена социална мрежа

В интернет съществува социалната мрежа MayFeelings.com за хората, които желаят да обменят молитвени намерения. В момента мнозинството от участниците са испаноезични католици, макар че вече се появяват молитви и на други езици.

Повече информация за инициативата MayFeelings.com може да се намери на интернет страницата MayFeelings.com и на страницата във Facebook - Facebook.com/MayFeelings.

По www.catholic-news.bg

Място, където духът побеждава физическото

От стр. 1

запознай със ситуацията и нуждите на хората, за да бъде по-ефективна предоставяната подкрепа. По време на посещението ние се срещнахме и с кмета на община Ивайловград г-жа Диана Овчарова, от която получихме подкрепа за плановете ни да развием дейността си там и да превърнем дневния център в по-уютно и функционално място. Обсъдихме възможностите да ремонтираме и обзаведем сградата, както и да поддържаме дейността с общински средства.

Жителите на село Покрован наброяват вече по-малко от 100, а 90 на сто са на възраст над 65 години. За голяма част от тях нашата помош е единствената, която получават, тъй като роднините и близките им

ги посещават рядко. Затова тази дейност е от изключително значение и желаем да направим най-доброто за тях.

Ето какво споделя от срещата си с тях Весела Садовска, член на Управителния съвет на „Каритас“ - София:

„Село Покрован е място, където времето руши неуморно всичко, но и място, където духът на хората спира хода на времето. Място, където духът побеждава физическото. Бях там съвсем в началото на пролетта, след тазгодишната жестока зима. В Покрован зимата не бе оставила никаква следа след себе си. Времето и забравата вече си бяха казали думата. Хубави каменни къщи - сега голяма част от тях останали празни и без прозорци, училище - без деца и от

самотата останало без покрив, автобусна спирка - прилежно боядисана, свита от срам в единния ъгъл на центъра, все още чакаща автобуса си, който не идва никога.

Хората там са други, изпъкват в простотата и истината си, предлагайки открито себе си и обикновения, смислен и земен живот, който водят с достойнство. Първа ни посрещна градинката на сестрите евхаристинки там - сестра Василия и сестра Бернадета - изпъстрена вече от зеленчуците и цветята. Една след друга се зададоха двете сестри - сърцето на селото, както ми каза една от жените в Покрован - едната с пълни с яйца ръце, а другата, загрижена за литургията на другата сутрин и как да се настанят гостите.

ИСТИНА
VERITAS

Брой 6 (1463)
юни 2012 г.

4

4

Гостиша ни в кухнята, разказаха ни за живота си и ни настаниха да спим, защото ни очакваше голям ден - хем разговор с кмета на Ивайловград, хем, и то къде-къде по-важно - литургия в осем, пък и среща с гостите от София.

На литургията жените бяха към трийсетина - много, като се има предвид, че населението е под сто души, мнозинството на възраст над 75 години. Пляха ни, поговориха ни, веселиха ни и ни проводиха с армагани. Щедри и истински... Чак ми стана тъжно от собствената ми „софийска“ ограниченност и предразливост. Отидохме ние да ги видим и да чуем как са, как да им помогнем, а те на нас дадоха и те нас ободриха...“

„Каритас“ - София

Даровете на Свети Дух

От стр. 2

ва благодатна мъдрост (вж. Лк. 21, 15; 2 Петър. 3, 15). Архиепископ Стефан е пример за мъдростта свише (Деян. 6-7), а Иисус увещава апостолите да не мислят какво да отговарят при гоненията, защото Дух Светий ще ги научи какво трябва да кажат.

Росица МАРИНОВА

2. РАЗУМ

В известна степен седемте дара на Свети Дух са свързани. Те, разбира се, могат да се коментират и поотделно. Няма по-важни и по-второстепенни дарове. Всички са еднакво благодатни. Свети Дух с готовност ги дарява, когато се обърнем към Него в смирене, с вяра и молитва.

С дарения от Свети Дух разум ни се дава възможност да опознаем видимия и отчасти невидимия свят, както и Божията любов. Запознаването с видимия свят започва с наблюдението, а след това и чрез книгите, които четем. А сведенията за невидимия свят наричаме също в книгите и на първо място в Светото писание. Разбира се, не всичко там е казано, има много тайни, които с нашия ограничен разум не бихме могли да схванем.

Същевременно с даряването на разума Бог ни дава възможност за избор - да опознаем пътищата, които водят към добродетелите, и да тръгнем по тях, или да се впуснем в порока и да се обречем на телесна и духовна гибел. Свети Августин в своите „Изповеди“ на няколко места свидетелства, че въпреки овладяването на античната мисловност щастлив се е почувствал едва когато се е запознал с Христовата вяра. Чрез разума - като дар от Духа, светецът е познал Божията любов.

Свети Дух ни дарява с разум именно за да познаем Божията любов, величие и всемогъщество.

Разумът ни прави хора - с дарения разум човек взема решенията си в живота за дребни и значителни неща. Ученият прави своите открития, творецът на изкуство създава творбите си - плод на знанията и способностите си. Свети Дух е Този, Който дарява способностите и жаждата за знания и творчество. Човекът трябва само да ги осмисли чрез разума си, за да не ги разпиле беззговорно. Так чрез разума човекът ще познае какъв е Божият промисъл за самия него - към каква дейност да се устреми в земния си живот. Дареният разум ще му подскаже да търси и да се стреми към достъпното и постижимото (различно за всеки) в живота, а не да се увлече по празни химери и неосъществими неща, които ще го обезверят и направят нещастен. Свети Дух е дарил разум на всеки, който го е търсил, за да изпълни човек своята мисия на земята - във видимия свят, с пълното убеждение, че е полезен и прави всичко според дарените му сили и способности.

Майя ХИЛДЕГАРД

На стр. 5

В дух на икуменизъм

По повод на изложбата от рисунки в Клуба на народния представител в парламента

В България Емил Цеински започва своя път като художник на икони в манастира, основан през X век от първия български монах-отшелник свети Иван Рилски. Това му начало изиграва решаваща роля за него и той посвещава живота си на дълбоката вяра и любов към Бог, хората и света. През 2009 г. открих изложба на Емил Цеински в Асици. И това не е случайно. Свети Иван Рилски е сравняван в свето подвижничество именно със свети Франциск Асици. В този смисъл изложбата от икони, графики и рисунки на християнска тематика на Емил Цеински бе открита на точното място и бих казала в точното време като послание, а именно - да разкрие какво означава иконата за православния човек и защо е тази страстна почит на вярващите от Източна към свещения образ и иконата.

В буквалния смисъл на думата иконата (от гръцката дума еисоу, т.е. образ) е портрет на светец, нарисуван с яична темпера върху дъска, покрита със злато. Но в действителност това, което определя респекта към иконата и нейния безкраен живот, не е никојо материалът, никојо стилът, а по-скоро какво се е вярвало, че е изобразено на нея. Хрис-

Троеручица - худ. Емил Цеински

щение в акта на изкуството, подобно на тази, с която средновековният зограф пристъпва към пренасянето на свещения образ върху дъската, за да предаде посланието от Бог на вярващите. Но въпреки респекта към традицията и иконографския канон художникът внася своя собствена интерпретация - обогатява притчата и осъвременява израза.

Посланието на Емил Цеински

Блестящ рисувач, с врден усет към детайла, той го използва за постигане на особена, типично негова вгълбена експресия.

Живеейки близо 20 години извън България, избрали Италия за своя втора родина, следвайки личния благослов, даден му от папа Йоан-Павел II: „Върви по пътя, даден ти от Бог“, Емил Цеински успява чрез своето изящно изкуство, от една страна, да прехвърли мост между Източна и Запада, а от друга - да ни накара поне за миг да се смири, да се издигнем над злободневието и да се замислим върху някои забравени непреходни стойности.

4 април 2012 г.

Проф. Аксиния

ДЖУРОВА

Бел. ред.: На откриването на изложбата присъства и апостолическият нунций в България и в Македония архиепископ Януш Болонек. На 14 април художникът, придружен от свои приятели, бе приет в нунциатурата за разговор и размяна на впечатления. Г-н Цеински подари на нунция икона - графика на свети Франциск от Асици, а нунцият подари на гостите по едно художествено велиденско яице.

И-V

Слънчев дом в центъра на София

От стр. 1

ват в света. Независимо от това ние, християните, трябва да се „отворим“ повече към света, да покажем своята принадлежност и въпреки неприемането ни от околните и спънките трябва да вестим Христовото послание с думи и дела. А за това отличен пример са сестрите мисионерки на милосърдието на Майка Тереза.

След литургията те разведоха гостите из къщата, която се намира на ул. „Цар Симеон“, и почерпиха зажаднелите с... кола. В дома има помещения за монахините, както и две стаи за подслоняване на бездомници. Всичко е много скромно, но функционално. Все пак работата на сестрите не е да се радват на домашен лукс, а по цял ден

да служат на хората в нужда, а през нощта да събират сили за следващото благочестиво дело.

Любопитен е надписът на стената на параклиса: „I thirst“ („Жаден съм“). Той е „запазена марка“ за параклисите на тази общност по света и говори за нейната цел - да утолява жаждата на Исус на кръста за любов и души.

Пожелаваме в слънчевия дом на монахините на Майка Тереза нуждаещите се да намерят хляб, подслон и добра дума, а след време - дай, Боже, по-скоро - там да търсят само добрата дума на Благата вест.

И-В

Сестрите на милосърдието на стълбището на своя нов дом

5

ИСТИНА
VERITAS

Брой 6 (1463)
юни 2012 г.

Всеки християнин трябва да носи Върху дрехите си кръст

„В тази великденска неделя на утрин ви предлагам нещо много просто. Когато в Уестминстърската зала папата говореше на отговорните лица, върху дрехите му се виждаше неговият кръст. Защо всеки християнин да не носи всеки ден от живота си гордо върху своите дрехи кръстче...“ Това каза кардинал Кейт О`Брайън, архиепископ на Единбург, Шотландия, в проповедта си на Възкресение Христово. „Това може да бъде прост знак, че оценявате стойността на ролята на Иисус Христос в световната история, че се опитвате да поставите вашия ежедневен живот в съответствие с християнските ценности и че с най-голямо удоволствие протягате ръка, за да помагате на другите, като е правел Иисус Христос, когато е бил на земята. Дали на обикновена верижка или закачен на ревера, кръстът ни идентифицира като ученици на Христос и ние трябва да го носим с гордост.“ По този начин шотландският кардинал реагира на спора, избухнал във Великобритания, относно носенето на кръст по време на работа.

По www.catholic-news.bg

Даровете на Свети Дух

От стр. 4

3. СЪВЕТ

Съветът (Consilium) е третият от седемте дара на Свети Дух, изброени в Исаия (11, 2-3).

Чрез даровете на Свети Дух човешката душа става пригодна да бъде правилно и добре водена от Духа. Като разумни същества за нас, хората, е присъщо да бъдем подтиквани към извършването на дадено нещо чрез изследване на неговото разумно основание. Според свети Тома от Аквино именно това изследване се нарича съветване. (Сума на Теологията, 2-2, q. 52, раздел 1).

Свети Дух задвижва човека посредством дара на съвета. Добродетелта благоразумие (според свети Тома съответства на дара на съвета, който даря подпомага и усъвършенства), била тя придобита или вложена в човека, насърчава и насочва човека да изследва съвета съобразно всичко онова, което може да се постигне с разум. Мъдростта ни подсказва, че благоразумието помага на човека да се съветва добре както със самия себе си, така и с другите. Знанието ни припомня, че човешкият разум има своите ограничения и затова не е в състояние „винаги“ да обхване всички случващи се отделни или случайни неща. Като верен свидетел на този факт можем да използваме личния си опит, който с благочестие изповядва, че за да изследва съвета, човек се нуждае да бъде насочен от Бога, който обхваща всичко. Това е напълно естествен ход за разумната твар: нали точно така се случва и в човешките дела - тези, които не са в състояние сами да решат кое е добро и кое е зло за тях, търсят съвет от по-горестоящите. Родителите съветват децата си, учителите - учениците си, майсторът - чира, а Бог - човека.

Чрез дара на съвета Бог насочва човека чрез получение от самия човек съвет да направи правилния избор. Правилният съвет ни помага да разпознаем и да осъществим истинското ни благо. Даването и вземането на правилни решения в нашия живот са тясно свързани с даровете на Свети Дух. По Божия благодат всеки човек, който е получил такъв добър съвет, е призван от Свети Дух да го предостави и на други. Ето защо „благоразумието е „правилна норма на действието“, пише свети Тома. То не трябва да се смесва нито със срамежливостта или със страх, нито с двуличието или с лицемерието... Благодарение на благоразумието прилагаме безпогрешно моралните принципи в конкретните случаи и преодоляваме съмненията си за доброто, което вършим, и злото, което трябва да избягваме“ (вж. ККЦ, № 1806).

Човешкият ни ум е способен да задвижва не само себе си, но и другите благодарение на факта, че е насочван от Бог (Свети Дух) с цел всичко онова, което получаваме като съвет относно нещата, необходими

Веска КОЧУМОВА

RV Радио Ватикана
Гласът на Папата и Църквата в диалог със света

СЪДЪРЖАНИЕ

Ежедневно програмата предлага информация, условно разделена на четири части:

- дейността на Светия престол и по-важните новини от ватиканските институции
- животът на Църквата по света
- особено значима актуална тема
- духовно формиране чрез катехистични размишления, записки на светци и свидетели на християнската вяра, молитви.

ЦЕЛИ

Българската програма се предава всеки ден с намерението да допринесе за единението на Универсалната църква и заедно с това се стреми да стимулира обновителния процес в българското общество след дългите години на тоталитарен режим. Особено внимание се отделя на диалога с другите Църкви и култури, както и на български политически, обществени и

религиозни представители, преминаващи през Рим. В това число и на икуменическите отношения в контекста на Източната традиция с поглед към европейската интеграция.

Освен актуалната информация за живота на Католическата църква и дейността на папата ние се стремим да достигнем и ония слушатели, които не са католици, но наричаме хора с добра воля. Като цяло нашата информация се стреми да надхвърли църковните и религиозните рамки с желанието да даде по-хуманен и по-християнски прочит на съвременния свят. Защото мирът, справедливостта, социалната хармония и реализацията на човека са ценности, които са част от хуманизма и мисията на Църквата.

ЗА ДА НИ СЛУШАТЕ

Програмата е с времетраене 19 минути и се излъчва два пъти дневно:

- в 21.20 ч. и повторение на предаването в 6.40 ч. българско време
- на средни вълни (MW) 1611 kHz;
- на къси вълни (SW) 6185 и 7365 kHz

На стр. 6

Тайната на пана Ратцингер

От стр. 1

учуване на всички.

Оценявайки понтификата, малцина разбраха дързостта на тези действия срещу течението. И когато папа Бенедикт XVI ги извършва и ги обяснява, го прави със спокойствието на човек, който не иска да си измисли нещо, а просто да отиде в сърцето на човека и на християнската тайна.

Дори Рафаело преди пет века във вълнуващата фреска във Ватикан „Спорът за Светото тайство“ (1509) поставя осветената хостиа в средата на всичко - на олтара на голямата космическа литургия, в която се вижда да участват Отец, Син, Свети Дух, земната и небесната Църква, времето и вечността.

Когато папа Бенедикт XVI свика първия си синод през 2005 г., го посвети точно на Евхаристията. И поиска точно тази фреска на Рафаело да бъде проектирана на еcran през цялото време на събитието пред епископите от цял свят.

Научните лекции на Йозеф Ратцингер накараха в университета на Регенсбург, в колежа на Бернардините в Париж, в Уестминстър Хол в Лондон и в Бундестага в Берлин да бъдат обсъждани тези теми. Един ден ще се открие, че истинската „марка“ на то-

зи папа са проповедите, така както преди него е бил свети Лъв Велики - папата, който спря Атила.

Проповедите са думите на Светия отец, които не правят новини. Произнася ги по време на литургия, значи в близост до този Иисус, Който е жив и присъстващ в знаците на хляба и виното; до този Иисус, Когото той проповядва неуморно; до този Иисус, Който обяснява Свещеното писание на отиващите за Емаус, тъжни и притеснени като хората от днешния ден, и Който се разкри за тях при преломяването на хляба - като в картината на Караваджо в Националната галерия в Лондон - и едва-що познат изчезва, за-

„Вечерята в Емаус“ Караваджо

щото вярата е това - не една права линия, а непрекъснато редуване на свобода и благодат.

На никаквата или на малкото вяра у много днешни хора, на литургийте, банално принизени до прегръдка на мира и до обикновени срещи, папа Бенедикт XVI иска да предло-

жи вяра, въплътена в Бог, Който е наистина близо - любещ и прощащ, Който допуска да бъде докоснат и изяден.

Такава беше вярата на първите християни. Папата го припомни на Ангел Господен преди време. Раждането на неделята като „ден Господен“, каза той, е акт на революционна

смелост, защото е извънредно и шокиращо събитието, кое то го породи: възкресението на Иисус и после Неговата появя възкръснал сред учениците всеки „първи ден на седмицата“, т.е. деня на началото на Творението.

Земният хляб, който става общение с Бог, се казва в друга проповед на папа Бенедикт XVI, „ще бъде началото на трансформацията на света в един възкръсващ свят, в един Божи свят.“

По
www.chiesa“

„Спорът за Светото тайство“ Рафаело

праха и го кани да седне с Него (вж. Пс. 112).

Християнското смирение - това е смирението на Дева Мария, изразено в химна „Душата ми величава Господа“. То не може да се намали единствено до чувство на слабост у тварите, но се явява като осъзнаване на силата, произхождаща всецияло от Бог: „Това съкровище ние носим в глиниeni съдове, та преизобилната сила да се отдава Богу, а не нам“ (2 Кор. 4, 7).

Отец Благовест ВАНГЕЛОВ

5. ЗНАНИЕ

„И ще покара младочка от Иесеевия пън и клон ще израсте от неговия корен, и ще почива върху Него Дух Господен, дух на премъдрост и разум, дух на съвест и крепост, дух на знание и благочестие, ще се изпълни със страх Господен...“ Този текст на Исаия (11, 1-3) става основа за разработването на една теология на седемте дара на Свети Дух от средновековните богослови на Запад. Както пише свети апостол Павел до римляните, „всички, които са водени от Божия Дух, са Божи синове“ (Рим. 8, 14). А за да се улови този полъх на Свети Дух, са необходими, образно казано,

Почина архиепископ Марио Рици

На 13 април в Рим на 86-годишна възраст почина монс. Марио Рици, първият апостолически нунций в България след смяната на тоталитарния режим.

Марио Рици е роден на 3 март 1926 г. в Сан Джовани в Персичето, архидиоцеза на Болоня. Ръкоположен е за свещеник на 3 октомври 1948 от кардинал Джовани Батиста Назали Рока ди Корнелиано. След защита на докторат по канонично право от 1952 г. година работи в Конгрегацията за Източните църкви. От 1982 г. до 1991 г. е подсекретар на същото ватиканско ведомство. На 21 февруари 1991 г. е назначен за апостолически нунций в България и същевременно за титуларен архиепископ на Баньореджо. На 21 април 1991 г. е ръкоположен за епископ. На него бе поверена задачата да отвори апостолическата нунциатура в София дълги години след нейното затваряне, наследявайки мястото на апостолическия делегат Анджело Джузепе Ронкали, бъдещия папа Йоан XXIII. В България монс. Рици остава до 1 юни 1996 г.

През 1997 г. папа Йоан-Павел II го причислява ad quinquennium към съветниците на Конгрегацията за Източните църкви. Удостоен е с титлата капелан на Негово светейшество през 1960 г. и почетен прелат през 1966 г. Марио Рици е постулатор на процеса за провъзгласяване за блажен на свещеника Бруно Маркезини и освен това е член на Конгрегацията за дялата на светците. Експерт латинист, той е също кореспондент на списаниета *Latinitas* и *Apollinaris*.

Даровете на Свети Дух

От стр. 5

дими за нашето спасение, да бъде в крайна сметка един дар за едно общо благо за всеки от нас.

Отец Йоан - Милен НАЙДЕНОВ

4. СИЛА

Цялото Свещено писание е пропито с темата сила и превъзходството на силата, но в същото време в него се обявява окончателното поражение на тези, които прибягват до насилие. Този парадокс се развива на Кръста Христов, защото това, което е в него „Божия немощ“, се оказва по-силно от човека. „Що е не-мощно у Бога, е по-силно от човеците“ (1 Кор. 1, 25). И пак свети Павел определя метода на действие на Бог: „Бог избра онова, що е слабо на този свят, за да посрами силните“ (1 Кор. 1, 27).

Това не е похвала на слабостта, а прослава на „силата Божия за спасение на всеки вярващ“ (Рим. 1, 16). Говорейки така, свети Павел не превъзнася - както ще правят дру-

ги - Божието могъщество като противопоставяне на нищожеството на смъртните. Той противопоставя силата, която човек намира у Бог, на безсилнието, на което е обречен човекът без Бог. С Бог е възможно да се сражава един срещу хиляда (Ис. Навин 23, 10), а без Бог „и шумът от разлюлян лист ще ги подгони“ (Лев. 26, 36).

Израил мечтаел да бъде силен, поставяйки себе си като цел за изпълнение на Божия план. Иначе как би могъл Иисус Навин да завземе Ханаанската земя (Ис. Нав. 1, 6)? Как би могъл избраният народ да достигне спасението? Пророк Исаия казва: „Укрепете отслабналите ръце и уякете треперещите колена; кажете на боязливите духом: бъдете твърди, не се бойте: ето вашият Бог иде с отмъщение, с отплата Божия: Той ще дойде и ще ви спаси“ (35, 3-4).

Не по-малка сила, а даже и насилие трябва, за да се влезе в Царството Божие (Лк. 16, 16). Укрепявайте се „с всяка сила чрез Неговата славна

мощ за всяко търпение и великодушие“ (Кол. 1, 11). Необходимата за християнина сила е вид жизнен потенциал и устойчивост в борбата. Тази сила е участие в силата на Самия възкръснал Христос, който е седнал отдясно на Отца. „Колко е безмерно величието на Неговата мощ в нас“ (Еф. 1, 19); тя прави вярващия победител над света (1 Ин. 5, 5), помага му да укротява всяка сила на злото (Мк. 15, 17 сл.), най-напред в самия себе си (1 Ин. 2, 14; 5, 18), а дори и около себе си. Духът Господен става и за нас сила за възкресение (Фил. 3, 10 сл.). Той укрепява в нас вътрешния човек (Еф. 3, 16).

Нашата сила е в смирение-то. Ето защо Господ открива на свети Павел: „Стига ти Моята благодат; защото силата Ми се в немощ напълно проявява“ (2 Кор. 12, 9). Неговата слава не може да се прояви по друг начин. Когато човек няма сили да направи повече, Бог му идва на помощ, за да стане ясно, че Той самият действа. Той издига бедния из

платна, нагласи и предразположения у човека, които да улесняват управлението, възложено на Свети Дух. Тези платна, наречени от католическата традиция дарове на Свети Дух, позволяват на последователите Христови да се възползват, да уловят по-добре полъха на Духа. Тези дарове са като едни чувствителни сензори, които подпомагат християните в разчитането на посланията на Свети Дух, скрити в събитие и знаци, понеже откровението Божие идва винаги ненатрапчиво, открива ни се сякаш скривайки се, щадейки нашата свобода на избор и решение, защото отговорът от страна на човека пред Бог трябва да бъде даден с любов, а любовта не търпи насилие, нито принуда.

Седемте дара не са догма, те са един начин на разбиране на една материя, която не се поддава много на класификация и контролиране (защото Свети Дух действа както и

На стр. 7

ИСТИНА
VERITAS

Брой 6 (1463)
юни 2012 г.

6

Моето свещенство и непозната

От стр. 1

льчи и ми показа Святое Пресвето Сърце. Пред Него беше коленичила една монахиня, която издигаше в молитва ръцете си към Него. А от устата Му чух думите: „Тя се моли непрекъснато за теб!“

Виждах съвсем ясно фигуранта на молещата се жена, а чертите на лицето ѝ така са се запечатали в паметта ми, че и до днес си ги спомням. Изглеждаше съвсем обикновена сестра. Дрехата ѝ беше много бедна и груба, ръцете ѝ бяха зачервени и мазолести като от тежка работа. Каквото и да беше то - сън или реалност, във всеки случай за мен беше нещо необикновено. Бях потресен до дъното на душата си и веднага реших занапред да се посветя изцяло на Бог като свещенослужител.

Оттеглих се в един манастир за духовни упражнения и обсъдих всичко с моя изповедник. На 30 години започнах да следвам богословие. Останалото знаете... Иако мислите, че чрез мен се извършва нещо добро, тогава вече знаете кой има заслуга за него. Това е онази монахиня, която се е молила за мен вероятно без дори да ме познава. Защото аз съм убеден, че за мен са се молили и че продължават още да се молят тайно и че без тази молитва нямаше да достигна целта, която Бог ми беше поставил.

- Имате ли някаква представа къде и кой се моли за вас? - попита диоцезалният епископ.

- Не, мога само да моля Бог всеки ден да я благослови, ако още е жива, и да ѝ заплати хилядократно за онова, което е направила за мен.

СЕСТРАТА ОТ ОБОРА

На следващия ден епископ Кетелер отишъл в намиращия се близо до града женски манастир и в параклиса отслужил литургия. Когато раздавал причастието на сестрите, погледът му изведнък се спрял на една от монахините. Лицето му пребледняло. Замръзнал на място си, но се съвзел и подал комката на коленичилата в задълбочена молитва сестра, която не забелязала забавянето. След това той завършил спокойно службата.

На закуската в манастира присъствал и епископът, на когото той гостувал предишната вечер. Кетелер помолил настоятелката да му представи всички сестри от манастира. След малко всички се събрали и двамата епископи отишли при тях да ги поздравят. Поздравявайки сестрите, епископ Кетелер търсел с поглед някого. Но не го открил. Тихо попитал настоятелката:

- Наистина ли всички сестри са тук?

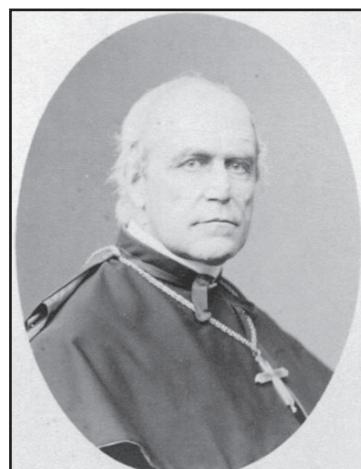
Тя ги огледала набързо и казала:

- Ваше преосвещенство, казах на всички да дойдат, но всъщност една сестра липсва.

- А защо не е дошла?

- Тя работи в обора - отговорила настоятелката, - и то така всеотдайно, че в усрдието си понякога забравя за другите неща.

- Бих искал да видя тази сестра - помолил епископът.

Епископ Фон Кетелер

След известно време въпросната сестра се появила. Епископът отново пребледнял и след като се обрънал с няколко думи към всички сестри, помолил да остане насаме с тази сестра.

- Познавате ли ме? - попитал той.

- Никога не съм Ви виждала, Ваше преосвещенство.

- Да сте се молили някога или да сте жертвани добрите си дела в моя полза? - поискал да знае Кетелер.

- Не си спомням, защото никога не съм чувала за Ваше преосвещенство.

Известно време епископът стоял мълчаливо, после попитал:

- Коя набожност обичате най-много и молите най-често?

- Тази към Пресветото Сърце Исусово - прозвучал отговорът.

- Както изглежда, вашата работа е най-тежката в манастира - продължил епископът.

- О, не, Ваше преосвещенство - отвърнала сестрата - но не отричам, че ми е противна.

- И какво правите, когато се появят такива предизвикателства?

- Свикнала съм да върша нещата, които ми костват усилие, с още по-голямо желание и усърдие от любов към Бог. Също ги принасям в жертва заради някоя душа на този свят. Предоставила съм напълно на Бог да избере на кого да окаче благодат и не искам да знам. Със същото намерение жертвам и този час на обожаване на Светото причастие всяка вечер от осем до девет.

- А как стигнахте до решението да жертвите всичките си заслуги за някоя напълно непозната душа?

- Така правех още когато не бях постъпила в манастира - отвърнала сестрата. - В училище свещеникът ни учеше, че трябва да се молим за близките си и как да жертваме заслугите си за тях. Освен това той смяташе, че трябва да се молим много за другите, които са заплашени от опасност да се загубят. Тъй като обаче сам Бог знае кой най-много се нуждае от молитва, то най-доброто е да предоставиш добрите си дела на Пресветото Сърце Исусово, за да бъдат те полезни на онзи, за когото Неговата премъдрост ги намира добри. Така и направих - казала тя - и винаги съм вярвала, че Бог ще намери подходящата душа.

РОЖДЕН ДЕН И ДЕН НА ОБРЪЩАНЕ

- На колко години сте? - по-

искал да знае Кетелер.

- На 33, Ваше преосвещенство - прозвучал отговорът.

Епископът помърчал изненадан известно време. После попитал:

- Кога сте родена?

Сестрата му съобщила дата. Тогава епископът извикал. Нейната рождена дата била денят на неговото обръщане! В онзи ден той я виждал така ясно пред себе си, както сега тя стояла пред него.

- А не знаете ли дали вашата молитва и вашата жертва са постигнали успех? - продължил да разпитва той.

- Не, Ваше преосвещенство.

- А не искате ли да разберете?

- Бог знае, когато се случва нещо добро, и това е достатъчно - казала простишко сестрата.

Епископът бил потресен.

- Продължавайте това дело в името на Бог - казал той.

Сестрата коленичила пред него и го помолила за благослов. Епископът вдигнал тържествено ръцете си и дълбоко развърнуван казал:

- Благославя ви със силата и властта, които един епископ има за благослов. Благославя вшата душа, благославя ръцете ви и вашата работа, благославя молитвата ви и вашата жертва, превъзмогването ви и вашето послушание. Благославя ви особено за вашия последен час и моля Бог да ви подкрепи с всичката си утеша.

- Амин - отвърнала сестрата спокойно, станала и си тръгнала.

УРОК ЗА ЦЯЛ ЖИВОТ

Епископът, разтърсен до дъното на душата си, се приближил до прозореца и се загледал навън, мъчейки се да дойде на себе си. След малко се сбогувал с настоятелката и се върнал в жилището на своя приятел епископ. Споделил с него следното:

- Намерих тази, на която дължа благодарност за привързането си. Тя е последната и най-бедната сестра от манастира. Нямам думи да благодаря на Бог за милосърдието Му. Защото сестрата се моли от 20 години за мен. Но Бог е приел молитвата й още преди това и в деня, в който тя е дошла на бял свят, знаейки предварително за нейните застъпнически молитви и жертви, е извършил обръщането ми. Какво поучение и предупреждение за мен! - добавил той. - Ако някога бъда изкушен от суетата заради някои успехи или заради дейността ми сред хората, трябва заради истината винаги да помня, че всичко това имам благодарение на молитвата и жертвата на една бедна слугиня от манастирския обор. Иако някоя дребна и незначителна работа ми изглежда недостойна за моите усилия, нека това, което разбрах, да ми напомни, че жертвата на тази слугиня, която тя принася, превъзмогвайки себе си в смирен послушание към Бог, е толкова скъпа за Него, че нейните заслуги дадоха още един епископ на Църквата.

Из „Евхаристично обожаване за освещаване на свещениците“
Превод: www.catholic-news.bg

Кампания на „Каритас“

Изпратете SMS с текст DMS CARITAS на номер 17 777 за всички мобилни оператори и ще дадете подкрепа на самотен и болен възрастен човек, като дарите 1.20 лв. с ДДС.

Повече за кампанията ни можете да прочетете на www.caritas-bg.org

Даровете на Свети Дух

От стр. 6

където си иска), но това не пречи да се разсъждава върху тайната, изключвайки винаги претенцията за изчерпателност. А спиралки се най-накрая на дара Знание, ще кажа, че това е едно наше предразположение, позволяващо ни да видим Бог в Неговото творение - света, да разчетем знаците на Неговото присъствие във времето и пространството, в историята и природата. Подобно на свети Франциск, който ще се почувства брат на слънцето, звездите, вятъра и дъждъа. Това е дар, който ни прави по-чувствителни към Неговия глас, Негови-

те следи и внушения. Той ни помага да бъдем като лесниче (от „Прекъснатия път“ на М. Хайдегер), който познава най-добре гората и знае как по нейните знаци да се ориентира в правилната посока, когато пътят свърши. Но за това вслушване е необходима тишина, нужно е да отворим ушите и очите си за Божието присъствие, за Божия глас, който няма как да чуем, ако е заглушен от светската връвя, от силния звук на реклами, на безспирното търсение на все нови и нови притежания, моди и удоволствия. Чрез дара Знание ние откриваме Божието провидение в света и в нашия живот, откриваме това, което Той има да ни каже и внуши за наше благо и спасение.

Отец Петко Вълов

На стр. 8

Фидел Кастро: Папа Бенедикт XVI е велика личност

В края на март т. г. папа Бенедикт XVI бе на апостолическо посещение в Мексико и Куба. Двете страни са католически. От 120-милционното население на Мексико над 105 милиона са католици, а от 11-милционното население на Куба католиците са над 8 милиона.

На откритите литургии и срещи Светия отец е привличал стотици хиляди вярващи. Само в столицата на Куба Хавана на Площада на революцията са присъствали над 600 хиляди кубинци. Но най-любопитното събитие в това посещение е срещата на папата с Фидел Кастро. Тя продължила 40 минути и била на испански език и на четири очи. Ня-

ма официално съобщение за разговора им, само краткото емоционално изказване на Фидел Кастро пред многобройните журналисти: „Аз съм възпитан от ѝезуити, пред които с дълбока благодарност се прекланям! За мен беше върховна чест да бъда приет от папа Бенедикт XVI. Той ме очарова и ме покори! В живота си не съм срещал по-авторитетна, по-ерудирана, по-обаятелна и велика личност. За мен това бе историческа среща, незабравима среща с един велик човек! Пожелах му Бог да го закриля!“

Петър КОЧУМОВ,
по материали от
чуждестранния печат

С благодарност към Бог и към блажения Йоан-Павел II

(Продължава от миналия брой)

18 декември - заедно с други духовни лица бяхме за първи път на литургия в капелата на папата. В центъра, пред олтара, Светият отец е на колене, потънал в молитва. Молитва, която обгръща цялото му същество и изльчва присъствието на Бог. Молитва, която те кара да усетиш Бог, молитва, която заразява. Отслужването на литургията по един особен начин съединяваше с Бог. Всяка дума, всеки жест, моментите на тишина, всичко по особен начин даваше Бог и само Бог. След отслужването на литургията бялата фигура на папата относно потъвал в Бог и ме въвличаше в това съединение така осезаемо, че и до днес го чувствам.

Само минути след това на аудиенцията с нас Йоан-Павел II беше пълен с енергия, разговаряше, интересуваше се от всичко. Един безкрайно загрижен баща особено за онези свои деца, които все още страдаха зад „желязната завеса“. Последва покана за участие в още една литургия преди отпътуването ми за България.

З януари 1982 г. Този път на литургията сме само двамата с моя брат, отец Христо Пройков, и две сестри монахини, от които едната заминава за Русия.

Преживяванията са по същия начин силни и неповторими. Йоан-Павел II сякаш изльчва Божието присъствие и те потапя в него. После, когато разговаря с теб, сякаш ти си единственият в света.

По-късно Бог позволи още веднъж да бъда на литургия в капелата на папата - 28 януари 1984 г. Същите преживявания все по-задълбочено оставяха следа в мен и преобразяваха целия ми молитвен живот. Всичко беше толкова силно и дълбоко, че впоследствие винаги когато присъствах на литургии, отслужвани от Светия отец в базиликата „Свети Петър“ или на площада, когато разстоянието не позволяваше дори да видиш папата, за мен беше достатъчно да чуя гласа му, да чуя „oremus“ и последвалото мълчание, преди да започне молитвата, за да почувствам неговото потъване в Бог, което ми помагаше и на мен да Го срещна, да Го почувствам близо, да се съединя с Него. Същото продължи и по-късно, когато се завърнах в България и понякога можех да следвам празничните служби чрез емисиите на Радио Ватикан, а по-късно и чрез Teleparas.

Не зная как съм се молила преди, но знам, че още след първата ми среща с Йоан-Павел II и особено след първата литургия в частната му капела нещо в мен се промени. Той ме накара да усетя присъствието на Бог. Научи ме да Го докосвам в молитвата и да се остан-

вям да бъда докосната от Него. Даде ми всичко, защото ми даде Бог в молитвата. Този образ на Йоан-Павел II, коленичил пред олтара и потънал в Божието присъствие, завинаги остана запечатан в мен като една икона на молитвеното общение с Бог.

На последната литургия в капелата на Светия отец бях с две мои съсестри. При аудиенцията след това Йоан-Павел II само ме погледна и се обрна към тях. Монс. Станислав Джевиши се доближи до него и делкатно му обърна внимание, че сме заедно. Светият отец относно ме погледна, усмихна се и каза: „Тя вече беше много пъти, те са за първи път.“ Любезно

ние не беше добро и много късно от Ватикан потвърдиха това посещение и програмата му. На 25 май в следобедните часове Светият отец посети катедралния храм на католиците от източен обред „Успение Богородично“. Катедрален храм и в същото време - малка черква. Много малко бях местата за тези, които можеха да присъстват вътре. Като знаех колко възможности бях имала да бъда близо до Светия отец, ми беше съвестно да искам пак да бъда до него. Оставих възможността за тези мои съсестри, които не го бях виждали отблизо. Аз останах на двора заедно с много други.

Папа Йоан-Павел II дойде!

В катедралата „Успение Богородично“ - София, 25 май 2002 г.

внимание към тях, а думите му към мен и жеста, с който след това ми подаде броеницата, сякаш искаше да ми покажат, че съм някой от дома. На 12 юли 1987 г. при частна аудиенция на моя брат отец Христо Пройков папата беше изпратил една броеница за мен, придружена с благословия му. Не ме беше забравил.

Силен и неизразимо вълнуващ момент беше и литургията в базиликата „Свети Петър“ на 6 януари 1994 г., когато Йоан-Павел II ръкоположи за епископ отец Христо Пройков. Присъствахме цялото ни голямо семейство. Последва аудиенцията със Светия отец. Моменти и преживявания, които никога не могат да се забравят и от които блика безкрайна благодарност към Бог и към папата.

По-късно през годините, при различни моменти, когато Бог позволи да се намирам в Рим, винаги отивах на общите аудиенции. Когато чуха, че съм от България, винаги ми даваха билети за предните сектори. Нито един път Светият отец не ми на покрай мен, без да ме познае, без да се спре, без да заговори, без да ме благослови и целуне по челото. Само един истински баща познава децата си където и когато и да ги види. Жестове на един голям баща, на „добрия пастир“, който „познава своите“ и не ги забравя. Йоан-Павел II се срещаше с хиляди, с милиони хора от цял свят и въпреки това никога не ме отмина, никога не ме събрка. Извънреден дар, с който привличаше все повече и повече и привличайки към себе си, водеше единствено към Бог.

И дойде кулминациите. Папа Йоан-Павел II беше на посещение в България, 23-26 май 2002 г. Здравословното му състоя-

деше към Него.

Всеки мой допир до папата ме учеше как чрез Мария да стигам до Исус и задълбочаваше връзката ми с Бог. Сигурна съм, че това беше плод на неговия пример и на неговото застъпничество пред Бог за мен. Благодаря ти, Свети отче!

Благодаря ти, че ми показваш как може и трябва да се живее днес за Бог, как трябва да се страда за Бог, как трябва да се умре с Бог и за Бог.

Неговите последни дни и часове бяха за целия свят онова „запалено светило“, което туята на светилника, за да свети на всички. И на смъртния си одърт отведе всички в Божия храм, водейки ги след себе си, той ги отведе в храма, при Бога. (Мт. 5, 15.16)

Никога не бих могла да кажа и да опиша всичко преживяно, защото то винаги е много силно и вълнуващо. Онова, което отново бих искала да подчертая, е, че винаги и във всичко присъстваше цялата ни Църква, всеки от вас, целият ни народ. Спомням си, че когато в края на юни 1979 г. се прибрах с влака от Полша и прекосих Дунава, с много радост и трепет носех в сърцето си благословия на папа Йоан-Павел II за всички и за всичко. Обръщах с поглед небето, равнините, планините, цветята и дърветата, птиците, стадата; вглеждах се във всяко лице и сякаш исках да изльчвам и давам онова, което бях получила щедро.

В София на гарата ме очакваше група от енорията и няколко сестри евхаристинки. Всички те вече бяха разбрали за случилото се. Всеки искаше да ме докосне и като че ли по този начин да се докосне до Йоан-Павел II. Вълнуващо свидетелство на тяхната вярност и обич към Католическата църква и към папата. Свидетелство, което в онези трудни години можеше да ти коства и живота. Свидетелство на онази малка църковна общност в България, която ме е родила в Бог и която ме е научила да обичам Неговата църква, да обичам папата; тази малка църковна общност, която в трудните години на комунизма даде толкова много мъченици, която роди първите блажени за Католическата църква в България.

Много пъти Йоан-Павел II казваше, че третото хилядолетие трябва да бъде хилядолетие на светци. И той сам ни показа, че това е възможно. Показа ни и пътя - път на дълбока молитвена връзка с Бог и на изпълнено с любов служение на другите.

Сега от Небето блаженият Йоан-Павел II се застъпва за нас. Той не може да забрави тези, които и на земята не забравяше. И нека всички заедно, всеки на своето място, да живеем така, че чрез молитва, жертва и пример да успеем да спечелим всеки за Бог и да върнем човечеството на Бог - негов Творец и Милосърден баща!

Сестра М. Максимилиана ПРОЙКОВА,
сестри евхаристинки

Даровете на Свети Дух

От стр. 7

6. БЛАГОЧЕСТИЕ

„Спомни си, че си получил духовния знак, духа на мъдрост и ум, духа на съвет и сила, духа на познание и благочестие, духа на страхопочитание, и пази това, което си получил. Бог Отец те беляза със Своя знак, Христос Господ те помаза и постави в своето сърце залога на Духа“ (Свети Амвロзий, De Mysteriis).

И този дар прави вярващите послушни и готови да приемат божественото възновение. Едно от първите определения на прилагателното благочестив е „който признава благоговейно божествените истини и живее според тях“ - то се намира в енциклопедията на братя Данчови от 1936 г. В Българската еднотомна енциклопедия от А до Я на БАН от 1999 г. благочестието вече го няма и като прилагателно. Но в Българския тълков речник на „Наука и изкуство“ от 2002 г. ги има и двете:

„Благочестие - качество или проява на благочестив; Благочестив - 1. Който живее според изискванията, нормите на християнския морал, набожен...“ Божествените истини са слезли на нивото на християнския морал, но все пак думите ги има. След като се приема, че думите отразяват живота, можем да си направим и сами изводите.

В Нов библейски речник пише: „Християнското благочестие произтича от божествения дар на един вътрешен принцип за живот и действие (2 Пет. 1,3; 2 Тим. 3,5), който се дава заедно със и чрез изпълнения с вяра отговор на грешника спрямо дарената му спасителна истини... Отличителен белег на истината в благовестието е, че тя е „според благочестието“ (1 Тим. 6,3; Тит. 1,1), т.e. благочестието е естественият и необходим резултат от получаването й, та-ка че неблагочестието на тези, които я изповядват, говори, че те не са я получили в действителност и с цялото си сърце (ср. 2 Тим. 3, 2-8; Тит. 1,16; 2 Пет. 2, 19-22)..

Пълният анализ на новозаветното разбиране за благочестието включва и практически израз на вярата в живот на покаяние, устояване на изкушенията и умъртвяване на греха. Също така - постоянна молитва, благодарност към Бог и благоговейно участие в Господната трапеза. Освен това - насырчаване на надеждата, любовта, щедростта, радостта, самоконтрола, търпеливо понасяне на трудностите и задоволяване с малко, стремеж към честност, праведност и несебичност във всички човешки взаимоотношения; уважение към божествено утвърдения авторитет на Църквата, държавата, семейството и общността.“

Четейки дългото изреждане на нещата, които този дар изисква от нас, съвсем естествено изглежда да се откажем от него или да го сложим в килера. При седем дара можем да се откажем от последните два (нека да не бъдем ал-

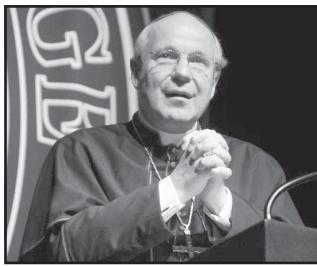
На стр. 9

Кардинал Шёнборн: Църквата има нужда от обновление

Съвременната Църква се нуждае от обновление, подобно на онова, което католичеството е преживяло в епохата на барока. Това заяви кардинал Кристоф Шёнборн, архиепископ на Виена, по време на тържествата в Прага по случай 450-годишнината от възстановяването на Пражката епархия. Кардиналът бе специален представител на папа Бенедикт XVI за честванията.

Кардинал Шёнборн припомни, че ситуацията в Католическата църква в епохата на Реформацията е била много драматична. По това време в Прага едва 15% от живеещите са изповядвали католическата вяра, а във Виена протестантите са били 80%, като в продължение на 20 години нямали нито едно свещеническо ръкоположение. Все пак обаче Цървата тогава успяла да възкръсне от руините, и то не само заради подкрепата от страна на властващата династия на Хабсбургите, но и благодарение на истинското обновление на религиозния живот и на гения на бароковата епоха.

Папският легат отбелая, че

много надежди за обновлението на Църквата са били свързани с падането на комунизма, но за съжаление тези надежди не са се оправдали. Нещо повече, в Източна Европа

Църквата се е оказала изолирана и изтикана от общественния живот. Според кардинал Шёнборн именно тази ситуация трябва да наследи чешките католици по-активно да се включат в новата евангелизация. В същото време архиепископът на Виена предупреди, че прекомерното акцентиране върху материалните нужди на Църквата (дори да са съвсем законни) може да навреди на делото на евангелизацията. В подобни случаи обществото може да си създаде мнение, че Църквата се стреми само към власт и към връщане на предишните привилегии. Кардиналът напомни, че папа Бенедикт XVI именно след визитата си в Чехия, където бе посрещнат радушно от атеисти и агностици, реши да излезе с инициатива за диалог с невярващите, която получи наименование „Двор на езичниците“.

По www.catholic-news.bg

Даровете на Свети Дух

От стр. 8

чи) или да ги дадем на близните си.

Въпреки че... иначе... при повече алчност... как хубаво бихме си живели!

Марио ГЕОРГИЕВ

7. БОГОБОЯЗЛИВОСТ

Самото понятие „боязливост“ предизвиква усещането за страх от нещо, от което човек трябва да се пази. Но когато източник на тази боязливост е Бог, нашият Отец Небесен, за Когото особено в последно време настоятелно се тръби, че „е любов“, тогава човек неволно изпада в плен на трудноразрешимо противоречие: съвместими ли са двете реалности „боязливост“ и „любов“? Не се ли изключват взаимно? Нали „боязливост“ напомня за „тиранин“, а „любов“ е синоним на „взаимност“? Все въпроси, на които човек би могъл да намери отговор, ако се опита да вникне по-задълбочено в понятието „Богобоязливост“, като при това нито за миг не отхвърля една от истините на вярата, че „Бог е любов“ (1 Йн. 4, 8).

Освен това не трябва да считаме дара „Богобоязливост“ за някакъв формален атрибут към духовното и

гражданското поведение на христианина заради това, че е включен на последното място в поредицата от дарове на Свети Дух, Господ Животворящ и Просветител. Напротив, дарът Богобоязливост служи за основа на всички останали дарове. Той прогонва греха и по този начин подтиква христианина да зачита Божията справедливост и да се прекланя пред Божието величие, или образно казано, той е своего рода предпазител, който блокира спусъка, и огнестрелното оръжие не произвежда смъртоносния изстрел.

Именно като изпълнител на многостранната си мисия дарът Богобоязливост предразполага Бог да се отнася като благ и милостив баща към онези, които се боят от Него (вж. Юдит 16,15), т.е. да бъде любящ Отец, Който е любов.

Също тъй дарът Богобоязливост озарява разума (дар Мъдрост) и по този начин човекът съзерцава истините на вярата и вниква в истинския смисъл на Божието слово и добива мъдрост (дар Разум). Това отбелязва и старозаветният псалмописец, като ни напомня, че „начало на мъдростта е страхът Господен. Разум имат всички, които изпълня-

ват Неговите заповеди“ (Пс.110, 10).

Нещо повече, дарът Богобоязливост подпомага усилията на човека да направи точна преценка (дар Съвет), когато изпада в трудна ситуация, и го подкрепя (дар Сила) да предприеме адекватни мерки, за да излезе невредим от тази ситуация. Очевидно в такива случаи без дара Богобоязливост човек остава в лагера на беззаконниците, които нямат страх Божи (вж. Пс. 35,1).

В заключение нека си припомним констатацията на архиепископа на Париж кардинал Жан-Мари Люстиже (вече покойник), който резюмира изключително благотворното и душеспасително действие на дара Богобоязливост: „Когато човек отхвърли страхът Божи, тогава всичко му е позволено.“ А за този човек нашият народ има своето безпогрешно мнение: „Такъв човек няма нито срам от хората, нито страх от Бога.“ Ежедневието ни обсипва с примери, които потвърждават истинността на това мнение - и на кардинала, и на обикновения човек.

Иван ТЕОФИЛОВ

9

ИСТИНА

VERITAS

Брой 6 (1463)

юни 2012 г.

Паметта на енория Трънчовица

Енорията и черквата „Свети Архангел Михаил“ - Трънчовица, построена в края на турско-тробство (1874 г.), имаше богата библиотека и хранилище на безценен архив от документи, регистри, ръкописи и летописни книги, които с годините непрекъснато са се увеличавали.

Като малко момче имах рядкото щастие да видя големите шкафове, стелажи и витрини с книги в кожени обложки върху коравите корици, намиращи се в просторния работен кабинет на енорийския свещеник Рихард Хоффман (1870-1946), служил в Трънчовица от 1898 до смъртта си. Кабинетът беше в енорийския дом, построен от отец Рихард.

Между иконите и портретите, поставени на стената в оствъклени рамки, имаше и някакъв списък в ръкопис, който покъсно като ученик прочетох, че е списък на енорийските свещеници, служили в Трънчовица. Много от ръкописите, написани с черно мастило и перодръжка, са от ръката на отец Рихард - резултат от упорития му труд.

Първият свещеник, под № 1 в списъка, е отец Петър Буди, служил от създаването на енорията през 1622 г. до 1640 г. По това време - според изследванията - селището се е намирало по долното течение на река Осъм, в района на някогашното село Мършовица и на главния път Никопол - Свищов. Това е много преди да бъде възстановена през 1647 г. Никополската епархия.

Вторият свещеник в списъка е Иван Комене (1640-1650). Този период съвпада с основава-

Енорийският дом,строен през 1927 г.
Скицирал арх. техник Н. Караджов

нето на епархията и името на свещеника се споменава от изследователите и биографите на епископ Филип Станиславов (1610-1674), който оглавява епархията, а негов секретар става свещеник Иван Комене. Когато архиепископът построи училището в Трънчовица (1650) - второто след това в Чипровци, той назначава свещеник Комене за даскал в училището.

Третият поред свещеник - от 1650 г. до 1659 г., е отец Павел Драганов, роден в Трънчовица, учили в Илирийския колеж в Италия и посветен в свещенство след неговия съселянин отец Иван Павлов. Според изследователите Александър Боячек, академик Иван Дуйчев и други български учени Филип Станиславов като епископ из-

бира Трънчовица и тя става негово първо седалище - макар и за няколко години - за да работи заедно със своя съученик от колежа в Лорето (Италия) отец Иван Павлов. Иван Павлов и Иван Комене се препокриват като имена и съвпадат по време. Това все още остава неизяснено за нас, потомците на Трънчовица.

С настоящите скромни и осъдни редове насочвам вниманието и паметта на енорията в Трънчовица само върху списъка на свещениците, служили в нея. За селището това има важно значение за развитието на духовността.

От създаването на енорията и първия енорист са минали вече 390 години, почти четири столетия. Вероятно малцината сънези, които знаят, че първите

двама мисионери пасионисти, които конгрегацията за вярата изпраща извън Италия - за да служат в енория Трънчовица, са Франческо Ферери и Джакомо Спиранди. Те идват през 1782 г. и служат заедно до 1784 г., когато отец Ферери е назначен за епископ на епархията, а отец Спиранди остава още три години в Трънчовица. Днес за тях напомня само паметната плоча, поставена на лицевата фасада на черквата „Свети Архангел Михаил“ - дарение от Никола Караджов, пишещия тези редове.

Отец Йероним Пицканела служи от 1827 до 1866 г. вярно и всеотдайно на вярващите в селото. Той е свидетел и съпътstен на самоожертвата на благочестивата девойка Мария Чочева, която тя прави за спасение на Трънчовица по време на страшната чума през 1839 г. Мария заявила пред отец Пицканела и пред олтара, че е готова да умре, за да спаси селото. Тя умира, а чумната епидемия е прекратена. Енористът я вписва в списъка на мъчениците и в определени дни я споменава като небесна защитничка на Трънчовица.

Вече търде възрастен, тежко болен и изнемощял, отец Пицканела има за свой помощник в енорията отец Киприян Фаваро, който усърдно се грижи за облекчаване на последните дни на стария мисионер. За подобряване на битовите условия за свещениците в енорията отец Киприян построява през 1850 г. нова едноетажна сграда, която и днес служи за жилище на енориста. Оттогава досега са изминали над 160 години и жилището е амортизи-

рано и неподходящо за съвременните условия на живот.

След 1866 г. в Трънчовица идва младият отец Евгени Валенти, който служи до 1889 г. Той почива в Трънчовица и е погребан в черквата, която построява през 1874 г. За него напомня паметната плоча, поставена от енорийския свещеник Арсений Антонов, служил в енорията от 1968 г. до 1982 г.

От създаването на епархията енорията в Трънчовица е била водеща и заслуга за това имат вярващите енориаши и най-вече техните духовни ръководители. Като голяма енория свещеникът е имал своите верни и предани помощници, а и в селото от 1933 г. действа и втора голяма черква „Светият Кръст“, понеже вярващите станили близо четири хиляди.

Строителството на втория храм е тясно свързано с прякото участие на отец Плачидо Корси, пасионист, италианец, служил в Трънчовица между 1929 и 1936 г. За него напомня паметната плоча, дарена също от Никола Караджов.

В енорията е служил макар и за кратко отец Богдан Добранов. Освободен от лагера на остров Персин в Белене, той по желава и му е позволено да се установи в Трънчовица. След това отец Добранов се прибира в родния Пловдив и оглавява Софийско-Пловдивската епархия.

От 1986 г. до 1992 г. в енорията работи младият свещеник Петко Христов, който по-късно се установява в Белене, а в момента е епископ на Никополската епархия.

Никола КАРАДЖОВ,
с. Трънчовица

(Продължава от миналия брой)

Те не искат да виждат себе си като обект на мисия, нито да се откажат от своята свобода на мисълта и волята. Но въпросът за Бог стои също и пред тях... Като първа стъпка на евангелизация трябва да се стремим да поддържаме живо това търсене; трябва да се безпокоим човек да не загърби въпроса за Бог, а да го усеща като съществен въпрос в живота си; трябва да се погрижим той да приема този въпрос и носталгията, която се крие в него...

Мисля, че Църквата би трябвало и днес да отвори някакъв „двор за езичници“, където хората да могат по някакъв начин да се докоснат до Бог - без да Го познават и преди да са открили достъпа до Неговата тайна, в чието служение се състои животът на Църквата.“

Това е първата ми точка: споделяме убеждението на древните философи и поети, които не са имали благодатта на откровението, че дори човек, който се хвали със светската си принадлежност и не зачита религията, носи у себе си искрата на интерес към отвъдното и признава, че човечеството и създанието биха били абсурдна загадка без по-натието Създател.

У нас сега дават филма „Пътят“ (The Way) с участието на популярния актьор Мартин Шийн. Може би сте го гледали. Той играе ролята на опечален баща, чийто син умира по време на поклонничество до Сантяго де Компостела в Испания. Бащата решава в своята скръб да продължи поклонението на покойния си син. Той е типичен светски човек: самодоволен, с пренебрежително отношение към Бог и към религията; нарича себе си „бивш католик“, циничен е към вярата... Обаче все още е неспособен да унищожи в себе си интереса към трансцендентното, жаждата за нещо друго - не, за Някого, и тази жажда расте непрекъснато по пътя.

Да, от Евангелието можем да вземем назаем думите на апостолите към Иисус: „Всички хора Те търсят!“ Те Те търсят още и днес...

2. Моята втора точка. Този факт ни дава безкрайна надежда и кураж, за да изпълним свещеното дело на мисията и Новата евангелизация. „Не бойте се“, както обикновено се казва, е най-често повтарящият призив в Библията.

След II ватикански събор благата вест беше, че триумфализът в Църквата беше умрял. А лошата новина - че с него се беше породило съмнението.

Ние сме убедени, уверени и смели в Новата евангелизация благодарение на мощта на Лицето, което ни е доверило тази мисия - то се оказва второто лице на Пресветата Троица - и благодарение на истината на Неговото послание и отвореността към Божественото дари при най-секуларизираните хора от нашето модерно общество.

Уверени - да! Смятащи победата за сигурна - никога

повече!

Това, което ни държи далеч от арогантността и високомерието на триумфализма, е признаването на това, което папа Павел VI пише в апостолическото си поощрение *Evangelii Nuntiandi*⁶: И самата Църква се нуждае от евангелизация.

Това ни дава смирението да признаем, че „*Nemo dat quod non habet*“ (лат. - Не можеш да дадеш това, което не притежаваш), че Църквата има дълбока потребност от вътрешно обръщане, което е в сърцевината на призыва за евангелизация.

3. Трета необходима съставка в рецептата за ефективна мисия е съзнанието, че Бог не задоволява жаждата на човешкото сърце с идея, а слич-

номинация, той предупреди за опасностите от либерализма в религията, а именно „...доктрината, според която няма обективна истина в религията, според която едно верую е толкова добро, колкото друго... Според която богооткривената религия не е една истина, а само едно чувство, една лична наклонност...“ Докато Иисус ни казва „Аз съм истината“ и казва още, че е „Пътят, и Животът.“

Пътят на Иисус е във и чрез Неговата църква, която като свята майка ни дава Неговия живот.

„Как ще го опознаеш Него, ако не чрез нея?“, питат Де Любак, говорейки за неразрывната връзка на Иисус с Неговата църква.

Следователно нашата ми-

сти, моля ви! Направете на мен и на Църквата една голяма услуга. Когато вървите по улиците на Рим, усмихвайте се!“

И така - точка пета: мисионерът, евангелизаторът, трябва да бъде човек на радостта.

„Радостта е безпогрешният белег на Божието присъствие“, казва Леон Блой.

Когато станах архиепископ на Ню Йорк, един възрастен свещеник ми каза: „По-добре е да спрете да се усмихвате, когато вървите по улиците на Манхатън, иначе ще ви арестуват!“

Един човек, който умираше от СПИН в хосписа „Дар на мира“, управляем от Мисионерите на милосърдието в епархията на кардинал Доналд

че трябва да го кажа, но това е кръвта.

Утре двайсет и двама от нас ще чуем това, което повечето от вас вече са чули: „За слава на Бог и за честта на Апостолическия престол приеми тази червена барета - знак за кардиналско достойнство. И знай, че трябва да си готов да живееш с мъжество - дори до проливане на кръвта си, служейки на разпространението на християнската вяра, на мира и спокойствието на Божия народ, на свободата и израстването на Светата Римска църква.“

Свети отче, можете ли да пропуснете това с „проливането на кръвта“, когато ме удостоявате с баретата? Разбира се, че не! Обаче ние сме алениите „аудио-визуални помощни средства“ за всички наши братя и сестри, призвани също да бъдат готови да страдат и да умрат за Иисус. Папа Павел VI беше този, който отбеляза мъдро, че хората днес се учат повече от свидетели - примерите, отколкото от учителите, а върховното свидетелство е мъченичеството.

За съжаление днес ние имаме мъченици в изобилие.

Благодарим ви, Свети отче, че толкова често ни напомняте за онези, които днес са преследвани и страдат заради вярата си по целия свят.

Благодарим на кардинал Кох, че всяка година призовава Църквата към Ден на солидарност с тези, които са преследвани заради Евангелието, и кани нашите икуменични и междурелигиозни партньори към „икуменизъм в мъченичеството“.

Независимо че тъжим за мъчениците християни, независимо че ги обичаме и се молим с тях и за тях, независимо че енергично заставаме в тяхна защита, ние същевременно много се гордеем с тях, хвалим се с тях и разгласяваме на светата тяхното върховно свидетелство. Те запалват пламъка на Мисията сред народите на Новата евангелизация.

Един младеж в Ню Йорк ми каза, че се е върнал към католическата вяра, която бил напуснал в тийнейджърските си години, след като прочел „Монасите от Тибиди“ - за мъчениците траписти в Алжир преди петнадесет години, и след като гледал тяхната драма във френския филм „Хора и богове“.

Тертулиан не би се изненадал!

Благодаря ви, Свети отче и братя, за вашето търпение да издържите място примитивен италиански. Когато кардинал Бертоне ме помоли да говоря на италиански, се притесних, понеже говоря италиански като някакво дете. Но тогава си спомних, че като новоръкоположен свещеник първият ми енорист ме изпрати да преподавам на шестгодишни деца катехизис с думите: „А сега да видим колко ще помогне цялото ти богословие и дали ще можеш да говориш за вярата като едно дете.“

И може би е подходящо да приключим с тази мисъл: ние трябва да говорим пак и пак - като едно дете - за вечната истината, за красотата и за обикновеността на Иисус и на Новата Църква.

Хвален Иисус!

Евангелското благовестие днес - между Мисия сред народите (*Missio ad gentes*) и Новата евангелизация

Слово на нововъведение кардинал Тимоти Майкл Долан, архиепископ на Ню Йорк, произнесено по време на Дения за размисъл и молитва - 17 февруари 2012 г.

ност, чието име е Иисус.

Поканата, съдържаща се в Мисията сред народите и Новата евангелизаци, не е някаква доктрина, а покана да се опознае, заобича и да се служи - не на нещо, а на Някого.

Когато започнахте служението си като наследник на свети Петър, Свети отче, вие ни поканихте за приятелство с Иисус - израз, с който дефинирахте светостта. Да, любовта към една Личност, личните ни отношения с Няя са в основата на нашата вяра.

Свети Августин твърди: „Напълно вярно казваме, че със сигурност от едно учение е запечатана вярата в сърцата на отделните вярващи, които вярват в едно и също нещо, но едно са нещата, в които се вярва, а друго - вярата, с която се вярва.“ (*De Trinitate*, XIII, 2.5).

4. Ето тук и четвъртата точка: този човек, този Иисус от Назарет ни казва, че Той е истината. Така нашата мисия има същност и съдържание. Двайсет години след публикуването на Катехизиса на Католическата църква, 50 години след откриването на II ватикански събор, в навечерието на Годината на вярата ние се сблъскваме с необходимостта да се преориентираме с неграмотността на катехетите.

Вярно е, че Новата евангелизация е спешна, защото секуларизът често задушава семената на вярата; подобно задушаване беше възможно, защото мнозина вярващи нямат и най-малката представа за мъдростта, красотата и цялостността на Истината.

Кардинал Джордж Пел отбелязва: „Не е много вярно, че хората са загубили своята вяра; чисто и просто те не са я имали по начало; ако пък са я имали, тя е била толкова маловажна за тях, че е можела лесно да бъде изкоренена.“

Затова кардинал Ейвъри Дълес казва, че сме поканени за нова апологетика, която не се намира в празни полемики, а в истината, която има име - Иисус.

Също така, когато блаженият Джон Нюман получи „билетчето“ си за кардиналска

сия - Новата евангелизация, има вероучителни и църковни измерения.

Това ни подтиква да мислим за Църквата по нов начин - да мислим за Църквата като мисия. Както ни учи папа Иоан-Павел II в енциклика *Redemptoris Missio*, Църквата няма „мисия“ - в смисъл „мисия“ като едно от многото неща, които тя прави. Не, Църквата е мисия, и всеки от нас, който изповядва Иисус като Господ и Спасител, би трябвало да се запита за собствената си мисийна ефективност.

През петдесетте години след свикването на събора на видяхме Църквата да минава през последната фаза на Контрареформацията и да се преоткрива като мисионерско дело. На някои места това означаваше преоткриване на Евангелието. Във вече катехизираните страни отвори пътя на повторна евангелизация, която напуска застоялите води на институционалното съхранение, и както ни учи папа Иоан-Павел II в *Novo Millennio Ineunte*⁷, ни води „в дълбокото“ за добър улов.

В много от страните, представени в тази кардиналска колегия, някога културата и социалната среда са разгласили Евангелието, но днес вече не е така. При тези обстоятелства провъзгласяването на Евангелието - ясната покана да станем приятели с Господ Иисус - трябва да е в самия център на католическия живот и на всички католици. Вторият ватикански събор и великият папа, които му дадоха авторитетно тълкуване, ни импулсира да призовем нашите вярващи да се видят в светлината на мисионери и евангелизатори.

5. Когато бях млад семинарист в Североамериканския колеж тук, в Рим, всички първокурсници от всичките римски богословски университети бяхме поканени на литургия в базиликата „Свети Петър“ с префекта на Конгрегацията за духовенството кардинал Джон Райт.

Смятахме, че той ще ни отпари напътствена проповед. Но той започна така: „Семина-

ристи, моля ви! Направете на мен и на Църквата една голяма услуга. Когато вървите по улиците на Рим, усмихвайте се!“

Благодарим ви, Свети отче, че толкова често ни напомняте за онези, които днес са преследвани и страдат заради вярата си по целия свят.

Благодарим на кардинал Кох, че всяка година призовава Църквата към Ден на солидарност с тези, които са преследвани заради Евангелието, и кани нашите икуменични и междурелигиозни партньори към „икуменизъм в мъченичеството“.

Независимо че тъжим за мъчениците християни, независимо че ги обичаме и се молим с тях и за тях, независимо че енергично заставаме в тяхна защита, ние същевременно много се гордеем с тях, хвалим се с тях и разгласяваме на светата тяхното върховно свидетелство. Те запалват пламъка на Мисията сред народите на Новата евангелизация.

Един младеж в Ню Йорк ми каза, че се е върнал към католическата вяра, която бил напуснал в тийнейджърските си години, след като прочел „Монасите от Тибиди“ - за мъчениците траписти в Алжир преди петнадесет години, и след като гледал тяхната драма във френския филм „Хора и богове“.

Тертулиан не би се изненадал!

Благодаря ви, Свети отче и братя, за вашето търпение да издръжите място примитивен италиански. Когато кардинал Бертоне ме помоли да говоря на италиански, се притесних, понеже говоря италиански като някакво дете. Но тогава си спомних, че като новоръкоположен свещеник първият ми енорист ме изпрати да преподавам на шестгодишни деца катехизис с думите: „А сега да видим колко ще помогне цялото ти богословие и дали ще можеш да говориш за вярата като едно дете.“

И може би е подходящо да приключим с тази мисъл: ние трябва да говорим пак и пак - като едно дете - за вечната истината, за красотата и за обикновеността на Иисус и на Новата Църква.

И може би е подходящо да приключим с тази мисъл: ние трябва да говорим пак и пак - като едно дет

Това, което най-много ме учудва

Свети Тома Аквински - един от най-учените хора на своя век, веднъж бил попитан, какво му прави най-силно впечатление от света. Свети Тома отвърнал:

- Това, което ме учудва най-много, е как един християнин може да легне и да спи, като знае, че има смъртен грех в душата си.

Безсръмна лъжа

Зола (1840-1902) - френският писател и атеист, решил да отиде в Лурд през 1895 г., за да опровергае чудесата, които стават там. И отишъл. Но ето, че в негово присъствие станало едно чудо - жена, болна от туберкулоза, оздравява! В своята книга „Лурд“ Зола описва това чудно изцерение, но той пише още, че при своето завръщане жената пак я хванала охтиката и тя умряла.

Обаче въпросната жена - жива и здрава - протестирала срещу безсръмната лъжа на писателя. Той й предложил пари - за да напусне Франция и да отиде някъде, където не я познават. Жена-

та отказала парите и останала да живее в родината си, като разказвала на всички за своето чудесно оздравяване чрез посредничеството на Божията майка в Лурд. Тя починала през 1925 г.

Пари, от които тече кръв

Кралят на Неапол Фернандо I (1423-1494) предложил един ден няколко златни монети на свети Франциск от Паула (1416-1507). Той искал да ги дари за построяването на черква. Но светецът отказал да ги приеме с думите:

- Крали, аз не искам да приема тези пари, защото от тях тече кръв - кръвта на неоправданите и бедни селяни и залятичии.

Кралят започнал да се оправдава, че хората трябва да си плащат данъците, понеже държавата има нужда от пари. Тогава светецът взел една от монетите и я разчупил на две - от половинките закапала кръв.

- Ето, крали, кръвта на твойте бедни поданици - казал свети Франциск, - тя вика към Небето за възмездие!

Новата ти къща е хубава, само дето има една голяма грешка

Един свещеник бил поканен от брат си да го посети, за да види новата му хубава къща и да я благослови. Свещеникът приел поканата, отишъл на гости и благословил дома на брат си. Двамата прекарали весело няколко часа. На сбогуване братът попитал духовника:

- Е, хареса ли ти новият ми дом?

- Много е хубав, но си допуснал една голяма грешка - отвърнал свещеникът.

- Каква е тази грешка - разтревожил се домакинът

- Ами новата ти къща има входна врата.

- Че как къщата ми няма да има входна врата? - се зачудил братът.

- Нали един ден ще те изнесат, братко, с краката напред през нея, към гробището - пояснил гостът.

С тези думи свещеникът искаше да даде на брат си един урок: да живее в новата си къща като гост, защото сме на земята временно, рано или късно той ще умре и други ще заживеят в нея.

Из „Назидателни примери“ на отец Павел ЙОТОВ, капуцин

Ватикан издаде серия пощенски картички по случай 150-ата годишнина от смъртта на свети Габриел (Гавраил), покровител на младежите

По повод 150-ата годишнина от смъртта на свети Гавраил на Прескръбната Божия майка (1862-2012), покровител на младежите и наричан Светец на третото хилядолетие, Ватиканската филателна служба издаде пощенски пепчат и серия картички, илюстриращи благодарността на вярващите, поискали небесното застъпничество на младия пасионист.

За инициативите, посветени на починалия едва на 24 години Гавраил, който обичал да казва: „Моят живот е непрекъсната радост“, на пресконференция в Радио Ватикан говориха заместник-директорът на Ватиканския пресцентър отец пасионист Чиро Бенедетини и ректорът на светилището отец Натале Панета. Освен духовни срещи, семинари

и поклонничества са предвидени и Международно биенале за съвременно сакрално изкуство, празник на мотористите и годишното поклонничество с урната на светеца, кое то се провежда на 26 август.

Светилището на светеца е третото по големина в Италия и годишно е посещавано от над 2 милиона души. То побира до 10 000 поклонници по време на литургични чествания. „Много хора се повърояват на свети Гавраил, а много други признават неговото присъствие в живота си, особено в трудни моменти на болест или страдание“, обясни отец Панета. Затова винаги казвам, че изказаната благодарност за небесното застъпничество на младия светец, видима чрез религиозни изображения (ex voto) около неговия гроб, не е

минало, а свидетелство за присъствието на светеца.“ Свети Гавраил е известен и като светец на студентите и всяка година десетки хиляди млади италианци му се молят 100 дни преди зрелостните изпити.

Култът към младия светец е разпространен и в България благодарение на пастирската грижа на отците пасионисти, които след падането на комунистическия режим подновяват активната си дейност в страната, а младежи от Никополската епархия редовно участват в ежегодния палатков лагер „Тендополи“, който се провежда в светилището „Сан Габриеле“ близо до италианския град Акуила.

Ченстохова**XXII фестивал за сакрална музика**

1085 музикални дейци си дадоха среща в началото на май на ХХII международен фестивал за сакрална музика „Gaude Mater“ в Ченстохова. В събитието - сред най-големите за сакрална музика на европейско ниво - взеха участие освен полски изпълнители и музиканти от 10 други държави, сред които Великобритания, Румъния, Египет, Украйна, Австрия. Проявата бе организирана от

сакрална музика - обясни пред агенция „Зенит“ Малгожата Новак, директор на центъра „Gaude Mater“ и изпълнителен директор на фестивала. - Идеята е дасе сближат различните култури и религии, представящи типичната сакрална музика в различните религиозни изпълнения.“

Тази година фестивалът бе посветен на двама композитори: Войчех Килар - полски композитор на сакрална музика, и Кшишоф Позпиех - починал през 2011 г., инициатор на фестивала, открит през 1991 г., когато в Ченстохова се проведе VI световна младежка среща.

„Нашият фестивал представля творби от голямата

Раздел втори**Седемте тайства на Църквата****Глава втора****Тайнствата на изцелението****Член 4****Тайнството на покаянието и помирението****X. Индулгенциите****Наказанията за греха**

1472 За да се разбере това учение и тази практика на Църквата, трябва да се има предвид, че последствията на греха са две. Тежкият грех ни лишава от общение с Бога и оттам той ни прави негодни да постигнем вечния живот. Лишаването от него се нарича „вечно наказание“ за греха. От друга страна, всеки грех, дори и простителен, създава порочна привързаност към творенията, която се нуждае от пречистване било тук на земята, било след смъртта, в състоянието, което се нарича Чистилище. Това пречистване освобождава от това, което се нарича „временно наказание“ за греха. Тези два вида наказание не трябва да се схващат като начин на отъщение, наложено от Бога отвън, а като последици от самата природа на греха. Едно обръщане, породено от пламенно милосърдие, може да постигне пълно пречистване на грешника до такава степен, че да не подлежи повече на никакво наказание (Вж. CONCILIO TRIDENTINUM, Sess. 14a, Canones de sacramento Paenitentiae, canones 12-13: DS 1712-1713; ID., Sess. 25a, Decretum de purgatorio: DS 1820).

1473 Прошката за греха и възстановяване на общението с Бога имат за цел опрощението на вечното наказание за греха. Обаче временното наказание за греха остава. Християнинът трябва да се старае, като понася търпеливо страдания и различни изпитания и като посрещне спокойно смъртта си в определения ден, да приеме като благодат тези временни наказания за греха. Чрез дела на милосърдие и благотворителност, както и чрез молитва и различни форми на покаяние, той трябва да се старае да се отърси окончателно от „стария човек“ и да се облече в „новия човек“ (Вж. Еф. 4, 24).

В общението на светците

1474 Християнинът, който иска да се пречисти от греха и да се освети с помощта на Божията благодат, не се чувства сам. „Животът на всяко едно от Божиите чеда се оказва свързан по един удивителен начин в Христос и чрез Христос с живота на всички останали братя християни в свръххристиянското единство на мистичното Тяло Христово като в една мистична личност“ (PAULUS VI, Const. ap. Indulgientiarum doctrina, 5: AAS 59 (1967) 11).

1475 В общението на светците „между верните съществуват такива, които притежават небесното отечество, такива, които са допуснати да изкупят грешките си в Чистилището, и такива, които още странстват по земята - една постоянна връзка на любов и щедра подялба на всички блага“ (PAULUS VI, Const. ap. Indulgientiarum doctrina, 5: AAS 59 (1967) 12). В този удивителен обмен светостта на единия принася полза на другите много повече, отколкото щетата, която грехът на един може да причини на другите. По този начин общението със светците помага на разкаяния се грешник много по-скоро и по-действено да се пречисти от наказанията за греха.

1476 Тези духовни блага на общението на светците се наричат също съкровище на Църквата, „което не е съкровище от блага, както е с материалните богатства, натрупани през вековете, но което е една безкрайна и неизчерпаема ценност, която имат пред лицето на Бога удовлетворенията и заслугите на Христос, нашия Господ, пожертвани, за да бъде човечеството освободено от греха и да достигне до общение с Бога. Само в Христос, нашия Изкупител, се намират в изобилие удовлетворенията и заслугите на неговото изкупление“ (PAULUS VI, Const. ap. Indulgientiarum doctrina, 5: AAS 59 (1967) 11).

1477 „Към това съкровище също така принадлежи наистина безкрайната, неизмерима и винаги нова ценност, която имат пред Бога молитвите и добрите дела на блажената Дева Мария и на всичките светци, които са се осветили чрез благодатта на Христос, като са следвали Неговите стъпки и са изпълнили едно дело, приятно на Отца; така че като са работили за своето собствено спасение, те са допринесли и за спасението на своите братя в единството на мистичното Тяло“ (PAULUS VI, Const. ap. Indulgientiarum doctrina, 5: AAS 59 (1967) 11-12).

Получаване на божията индулгенция чрез Църквата

1478 Индулгенцията се придобива чрез Църквата, която по силата на властта си да връзва и да развръзва, дадена й от Иисус Христос, се застъпва в полза на християнина и му отваря съкровището от заслугите на Христос и на светците, за да получи от Отца на милосърдието опрощението за временните наказания, дължащи се на неговите грехове. По този начин Църквата иска не само да помогне на този християнин, но също така да го подбуди към дела на благочестие, покаяние и милосърдие (Вж. PAULUS VI, Const. ap. Indulgientiarum doctrina, 8: AAS 59 (1967) 16-17; CONCILIO TRIDENTINUM, Sess. 25a, Decretum de indulgentiis: DS 1835).

1479 Тъй като починалият верни, отправили се по пътя на свое пречистване, са също членове на общението на светците, ние можем да им помогнем освен с всичко друго, като издействаме за тях индулгенции, така че починалият да бъде освободен от временните наказания, които изтърпяват за своите грехове. **Из „Катехизис на Католическата църква“**

Европейските епископонски конференции комуникират с нов информационен портал

От 9 май, Деня на Европа, стартира новият информационен портал на 32 католически епископски конференции в Европа - www.eurocathinfo.it. Новото комуникационно средство е плод на четиригодишна работа на Съвета на европейските епископски конференции (СCEE) и е „необходимо средство за разбирането между католиците в Европа“, заяви при представянето кардинал Петер Ердьо, председател на СCEE. „Пор-

талът е плод на общението между епископите и европейските епископски конференции и има намерението да бъде врата към живота на отделните Църкви и към Христос, тъй като чрез него разбираме богатството на Католическата църква на континента.“

Порталът публикува новини, комюнике, информация и документи на съответните езици. Съдържанието не е редактирано от една централна редакция, а от отделните

епископски конференции, по-ясни кардинал Ердьо. Всяка една обаче има свой отговорник, а за цялостното техническо действие отговарят два центъра - в Сараево и в Испания. Всички посетители ще имат достъп до информациите, публикувана във формата, желана от отделната епископска конференция, благодарение на автоматичен преводач на 32 езика, включително и на български.

**20 юни -
свети Петър и Павел
Празник на Светия престол**

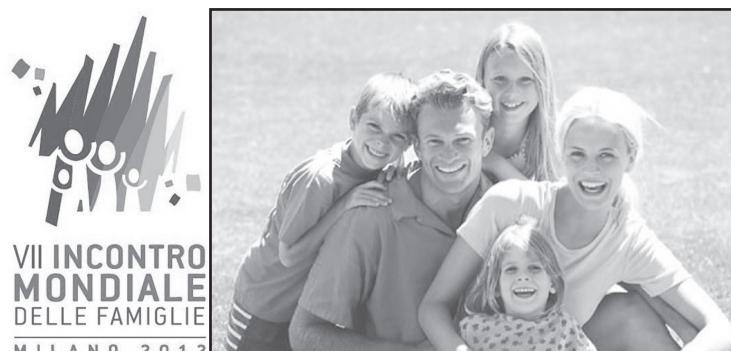

В Милано бе представена Световната среща на семействата

Семейството е голям ресурс за обществото и място, където щастиято на неговите членове се изгражда много повече, отколкото при другите форми на съжителство. Това бе подчертано във Ватиканския пресцентър по време на представянето на Световната среща на семействата (30 май - 3 юни, Милано). Събитието, на чиито заключителни моменти ще участва и папа Бенедикт XVI, бе представено от кардиналите Енрико Антонели, председател на Папския съвет за семействата, и Анджело Скола, архиепископ на Милано.

„Семейство - ресурс на обществото“ е заглавието на книгата, която бе представена заедно с предстоящата среща на семействата. Тя е резултат на тригодишна усиленна работа, която показва и доказва, че „семейството е ресурс на обществото“ и че „устойчивите семейства с две или

Бракът и децата правят хората по-щастливи, а обществото - по-добро

повече деца са най-щастливи“. Кардинал Антонели посочи:

„Става въпрос за проучване, основано на вече съществуващи статистически данни и на едно ново проучване, при което се открояват положителният и отрицателният принос за обществото на различните видове семейства и съжителства. На преден план изпъква преди всичко, че устойчивите семейства с две или повече деца са най-щастливи, защото дават по-голям принос за обществото.“

В този контекст социологът Пиерпаоло Донати от университета в Болоня определи това проучване за „оригинално“ по отношение на направените до този момент. В проучването участват хора на възраст от 30 до 55 години и е структурирано в една „по-международнна секция“ и друга, по-тясно свързана с италианската ситуация. Нашият проблем, посочи социологът, критикувайки някои от насоки на претите по-позиции на италианското правителство, „е опровергаването на тезата, според която традиционните семейства намаляват, дори изчезват“, и „че в едно общество, лишено от

normalno изградени семейства (баба, майка и деца), индивидите са по-щастливи“.

„Голямото предизвикателство бе да се докаже, че нормално изграденото семейство е институция на бъдещето, а не на миналото, защото е все по-решаващо за качеството на живота на хората, индивидите и обществото (...). В зависимост от начина, по който се отдалечаваме от нормално изграденото семейство, т.е. семейство само с едно дете или без деца, или самотни хора, се влошават и условията на живот на хората.“

Проф. Донати посочи и „търговската“ стойност на семейството: „Каква е социалната стойност на устойчивостта на брака, на съпружеската връзка?

Злото иска да доминира в света

„Историята е битка между два вида любов - любов към самия себе си и любов към Бог.“ Това каза папа Бенедикт XVI в обръщението си към кардиналите, с които обядва в една от запите на Апостолическия дворец на 21 май т. г. по повод отминалния наскоро 85-и негов рожден ден. „В този момент увери той - думите ми могат да бъдат само думи на благодарност. Благодарност преди всичко към Господ за всичките години, които ми даде. Години, изпълнени с много дни на радост, светли времена, но и тъмни нощи. Ретроспективно погледнато, става ясно обаче, че и нощите бяха нужни и добри и са причина за благодарност.“ Папата още, че днес думите ecclesia militans (от lat. войнствща църква - бел. ред.) не са на мода, но реално погледнато, все по-добре осъзнаваме, че са истина и съдържат в себе си истини. Виждаме как злото иска да доминира в света и че е нужно да влезем в битка срещу злото. Виждаме как то се проявява по много и жестоки начини, под различни форми на насилие, но също така и маскирано като добро и именно по този начин разрушаващо моралните устои на обществото.

Папа Бенедикт XVI цитира своя любим свети Августин, според когото „цялата история е една битка между два вида любов - любов към самия себе си до пълно презирание на Бог и любов към Бог до пълно презирание на самия себе си в мъченичеството“. В тази връзка Светият отец заключи: „Ние сме вътре в тази битка и

в тази битка е много важно да имаш приятели.“ За папата това са „приятелите от кардиналската колегия: вие сте мои приятели и аз се чувствам у дома си, чувствам се сигурен в тази компания на големи приятели, които са с мен и всички заедно сме с Господ“. Той изрази своята благодарност за това приятелство с думите: „Благодаря Ви, Ваше превъходителство - обръщайки се към кардинал-декана Анджело Содано - за всичко, което сторихте за това сега, и за всичко, което винаги правите. Благодаря ви за единението в радостите и скърбите. Да вървим напред; Господ каза: кураж, аз победих света. Ние сме в отбора на Господ, следователно - в отбора победител. Благодаря на всички ви, нека Господ ви благослови. И наздраве.“

Преди това кардинал Содано се обърна към папата с поздрав от името на цялата кардиналска колегия: „В свят, търсещ по-добро бъдеще, Ваше светейшество постоянно ни припомня, че единствените сили на прогреса са онези, които променят човешкото сърце във вярност към онези духовни ценности, които не преминават никога. И при това - като Добрия самарянин по пътищата на света - Вие продължавате да ни насърчавате в службата към близкия, припомняйки ни винаги думите на Исус: „Каквото сте сторили на най-малкия от моите братя, на Мен сте го сторили.“ Благодаря, Свети отче, за службата Ви на Църквата и на света.“

По www.catholic-news.bg

те се стремят да завладеят все по-широко света. Празникът е кулминацията на почивката, защото в празника на преден план изпъкват две основни измерения на почивката: общението и безвъзмездността. Ето защо той се превръща в извор на радост: човек се помирява със себе си, с другите и с Бог.“

На журналистите бяха представени и данните за срещата към момента. Според изчисленията на литургията с папата на 3 юни щяха да вземат участие 1 милион души, а 300 хиляди - в Празника на семействата. Акредитираните журналисти са повече от хиляда, а около 50 хиляди евро са средствата, събрани за приема на семейства, идващи от чужбина. 5000 са доброволци, а местата за спане са 34 хиляди семейства.

Пресконференцията бе закрита от кардинал Антонели, който пожела свидетелството на семействата в Милано - по примера на Семейството от Назарет - да даде светлина, надежда и вяра и на онези, които живеят трагедията на раздяла - и развода.